

Giới thiệu Áp Trại Tiểu Nha Hoàn

Truyện Áp Trại Tiểu Nha Hoàn của tác giả Tứ Nguyệt là truyện ngôn tình cổ đại xoay quanh nhân vật nữ chính.

Nàng bản thân là một người hiền lành, chất phác, bản tính lương thiện. Nhưng trong một lần đang nàng lạc vào sơn trại, vô tình đã thương Tam đương gia.

Nàng muốn yên thân nên phải làm hắn vui lòng, nhưng hắn đâu có muốn thế...

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Ngoài cửa sổ từng trận mưa phùn bay, se lạnh.

Một thiên kim tiểu thư vô cùng xinh đẹp, ưu nhã từ từ đi đến bên cửa sổ, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy bất mãn và bi thương.

Nàng tâm tình không tốt, bởi vì phụ thân nàng trên đường đi thu nợ gặp phải sơn tặc.

“Tiểu thư, tiểu thư! Không xong rồi!”

Nữ tỳ thiếp thân từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên với nàng vội vàng vàng chạy tới.

“Nguyệt Quang, thế nào? Có phải có tin tức của cha ta hay không?”

“Tiểu thư, điều tra ra rồi! Lão gia là bị sơn tặc Cuồng Phong Vũ bắt đi! Bọn chúng nói có thể thả người, bắt quá có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Bọn chúng nói muốn một người. Thay thế lão gia ở lại sơn trại, nếu không, mệnh lão gia sẽ không bảo đảm!”

“Bọn chúng không lấy tiền sao?”

“Không lấy.”

“Vậy. Bọn chúng muốn ai?”

“Bọn chúng nói tiểu thư là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cho nên. Cho nên.” Gương mặt xinh đẹp của Nguyệt Quang lộ ra lo lắng cùng chán chờ.

“Cho nên như thế nào?”

“Bọn chúng muốn tiểu thư làm áp trại phu nhân của Lão đại chúng.”

“Cái gì? !”

“A! Tiểu thư.” Nguyệt Quang kinh hô, chỉ thấy tiểu thư chân đã nhũn ra té xỉu trên đất.

Áp trại tiểu nha hoàn 1. Nước mắt của nữ nhân ta luôn luôn không để trong mắt cũng chưa bao giờ có bất kỳ cảm giác cho đến khi gặp nàng, mỗi một giọt lệ của nàng như thiêu đốt trong lòng ta.

Chương 1.1

Tại sao là nàng?

Chẳng lẽ nàng trời sinh mệnh khổ sao?

Nói gì thì lúc này cũng là cơ hội thật tốt để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của lão gia.

Dập đầu! Căn bản là đứa trẻ chưa chết được nhà người ta! Ô ô. (Câu này hơi vô lí nhưng kệ ^^)

“Nguyệt Quang, nài đừng khóc. Từ nhỏ nài đã được lão gia thu nhận, tiểu thư lại đối đãi nài như muội muội của mình, bây giờ chính là lúc nài nên báo ân đó.”

Ngoài kiệu truyền tới thanh âm của quản gia. Hắn bồi nài đi tới chân núi Cuồng Phong, bắt quá thân phận nài bây giờ là Đại tiểu thư Văn gia, kinh thành đệ nhất mỹ nhân, Văn Tú.

Nguyệt Quang lau nước mắt, hít một hơi thật sâu.

Tiểu thư cùng lão gia đối với nài ân trọng như núi, cần phải báo ân. Chẳng qua là.

Đối phương là sơn tặc! Thật là đáng sợ.

Nài mặc dù chỉ là tiểu nha hoàn, nhưng cũng trải qua cuộc sống an ổn, bình thường tiếp xúc cũng đều là dân chúng thiện lương, cũng chưa từng quen biết hung thân ác sát đại phôi đản.

Hôm nay, nài một mình bị đẩy đến hoàn cảnh xa lạ không nói làm gì, giờ còn phải ở chung một chỗ cùng một đám cường đạo giết người không chớp mắt, nhất định sẽ rất đáng sợ.

Nài sờ sờ chủy thủ trong ngực, đây là di vật ông ngoại mất đi giao cho nài, để cho nài phòng thân, hôm nay rốt cục cũng phải sử dụng đến ——

Ai dám đụng đến một sợi lông tơ của nài, nài liền thiên hán, tuyệt đối không mềm lòng!

“Nguyệt Quang, không được có sơ sót gì, biết không?”

“Nhưng là, nếu như ta đi rồi, bọn họ vẫn không thả lão gia, vậy làm sao bây giờ?” Nài cũng không muốn hi sinh vô ích.

“Chúng ta cũng chỉ có thể mặc cho số phận, cầu nguyện đám sơn tặc kia có chút lương tâm, có thể giữ lời hứa.” Tổng quản thở dài. “Bọn chúng chỉ định để cả người cả kiệu ở chỗ này đợi. Nguyệt Quang, nài bảo trọng, chúng ta đi trước.”

Tổng quản vừa dứt lời, mọi người liền nhanh chóng rời đi.

Đó! Thật là không có lương tâm. Nguyệt Quang từ cửa sổ cổ kiệu len lén nhìn ra phía ngoài, trong lòng lo lắng bất an.

“Sơn tặc đáng chết, không cho phép nguoi chạm vào ta! Nếu không ta một đao giết nguoi.” Nài nghĩ đến tình huống có thể như thế này, lại lắc đầu. “Không được, không thể quá hung ác, vạn nhất bọn họ thẹn quá hóa giận thì nguy rồi.”

Nài hít sâu một hơi, sau đó làm ra bộ dáng đáng thương, dùng ngữ điệu khiến người ta thông cảm nói: “Các đại gia hảo tâm, cha ta là một người tốt, van cầu các nguoi không nên giết lầm người tốt.”

Àn, như vậy có phải là quá hèn mọn? Có lẽ bọn họ không thích bộ mặt khóc lóc thảm thiết. Vậy đổi thành khuôn mặt tươi cười sẽ tốt hơn.

Lại hít sâu một hơi, nài cố gắng nặn ra nụ cười rức rờ nhất, “Các vị sơn tặc đại ca, các nguoi ——” Nài “luyện tập” đến một nửa đột nhiên nghe được thanh âm kỳ quái, vốn đã căng thẳng thần kinh lần này càng thêm căng hơn, nài thật sợ mình sẽ khóc rống lên và làm hồng hết mặt ——

Không được, nài phải kiên cường!

Nguyệt Quang quyết định không ở trong kiệu chờ chết, nài vén rèm kiệu ra, đôi mắt liếc vội bốn phía ——

Bốn phía im lặng đến dọa người.

Nài cẩn thận đi ra khỏi kiệu, không khí trong lành cũng giúp nài lấy lại chút dũng khí cùng tinh thần.

Xem ra, vừa rồi nài chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.

Nguyệt Quang hít sâu vài lần, an ủi mình đừng suy nghĩ quá nhiều, bất luận cái gì cũng vậy bất quá sơn tặc đáng sợ hơn.

Nài đang tự an ủi mình thì đột nhiên có một thanh âm kỳ quái lại xuất hiện, hơn nữa lần này càng thêm rõ ràng, mà. càng đến gần hơn nữa.

Không phải là có quỷ chứ?

Không không không! Ban ngày, số của nài cũng không xui như vậy, gặp được huynh đệ tốt.

Vậy. Có phải là thú dữ ăn thịt?

“A —”

Chưa nói gì nàng đã thét chói tai, một vật to lớn từ phía sau đụng nàng khiến nàng ngã trên đất, lực đập thật mạnh, làm nàng hôn lên đất.

“Thật là đau.” Rốt cuộc là thứ gì vậy? Nàng nghĩ có gì đó muốn đè ép lưng nàng đây mà.

Nghe được một tiếng kêu rên, Nguyệt Quang mới phát hiện vật làm nàng ngã nhào đất là một người, một nam nhân.

“Này, làm sao vậy?”

Nguyên bản nam nhân đang nằm trên mặt đất đột nhiên ngồi dậy, Nguyệt Quang nhìn thấy mặt hắn có máu, bị dọa cho sợ đến mức muốn đứng dậy chạy trốn.

“Chờ một chút!”

Nam tử kêu, bàn tay túm lấy quần nàng không buông, Nguyệt Quang sợ đến sắc mặt trắng bệch, tay chân tê dại.

“Chuyện không liên quan đến ta! Ngươi. Ngươi ngàn vạn lần đừng tìm ta! Ngươi cần phải biết rõ.”

Nam khẩu hung tợn trừng nàng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng không thấy ta chảy rất nhiều, rất nhiều máu sao?”

Nàng dùng sức gạt đầu, tỏ vẻ nàng có thấy, hơn nữa cũng đủ hù dọa được rồi.

Hắn một cái bắt được tay nàng, thô lỗ đem nàng kéo đến trước mặt. “Nàng còn thấy chết mà không cứu? ! Nàng so đánh lén người ta còn ghê tởm hơn!”

“A! Vậy. Ta nên làm cái gì bây giờ?” Nàng chưa từng thấy nhiều máu như vậy, nhất thời mất đi bình thường, tay chân luống cuống.

“Cầm máu !” Nam tử nghiêng răng nói.

Nguyên bản hắn muốn cảm tạ ông trời cho hắn gặp được người, có thể cứu hắn một mạng, ai ngờ gặp được nữ nhân ngốc này, ngay cả cứu người đều phải hắn dạy!

Nguyệt Quang nhất thời không tìm được đồ có thể giúp hắn cầm máu, không thể làm gì khác hơn là xé y phục mới trên người mình, sau đó vòng một vòng, đem vết thương của hắn buộc lại.

“Hô! Máu ngừng rồi.” Nàng vui vẻ nói, vẻ mặt giống như sinh xong đứa trẻ, có một loại vừa cảm động lại an ủi.

“Nàng hình như băng đầu hơi quá rồi?”

“Có sao?” Nàng xé y phục đẹp trên người giúp hắn băng bó. Nàng mặc dù không nữ, nhưng là cứu người quan trọng hơn.

Hơn nữa trên đỉnh đầu của hắn nàng còn cột lại một cái nơ bướm xinh đẹp nữa cơ, hắn còn cái gì bất mãn chứ ?

“Ngươi đã không sao, ta đi trước.”

Nguyệt Quang vừa muốn chuẩn êm, lại bị hắn bắt trở lại. Nàng gặp ánh mắt của hắn, trong mắt hắn rừng rực quang mang làm người ta bất an cực độ.

“Còn. Còn có chuyện gì sao?” Nguyệt Quang run run hỏi.

“Nàng phải đưa ta về nhà.”

“A?” Nàng tròn to cặp mắt.”Tại sao?”

“Ai bảo nàng gặp phải ta.”

Cái gì? ! Người nam nhân này có biết cảm ơn không vậy?

“Ta có chuyện quan trọng, không tiện đưa ngươi về nhà. Ngươi có thể đối với ta dữ như vậy, chứng tỏ ngươi không có gì đáng ngại, ngươi có thể tự mình trở về. Không nên phiền toái người khác, như vậy ngươi không ngại sao?”

“Nàng nói đủ chưa?”

Hắn gầm nhẹ làm nàng co rúm lại. Một người với cái đầu rách máu chảy còn có thể lớn tiếng như vậy, nàng toàn thân không bị thương nhưng cũng bị hắn dọa ngất mất.

“Vị công tử này, ta là hảo tâm nhắc nhở ngươi, bằng không đợi sơn tặc giết người không chớp mắt kia tới, ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Hắn cũng đừng nói nàng thấy chết mà không cứu.

“Son tặc?”

Nơi này chính là địa bàn Cuồng Phong trại, son tặc trong miệng nàng Chẳng lẽ chính là người của Cuồng Phong trại?

“Cô nương, thật ra thì mọi người trong Cuồng Phong trại đều là người tốt. Bọn họ ——”

“Bọn họ giết người cướp bóc, chiếm đoạt phụ nữ đảng hoàng, ăn hiếp người già trẻ nhỏ, ngay cả Tiểu Hoàng Cầu cách vách nhà ta cũng không bỏ qua cho!”

“Tiểu Hoàng Cầu?”

“Chủ nhân của nó bị son tặc bắt đi, nó không ai chăm sóc nên chết đi.”

Trên khuôn mặt nam nhân nhìn không ra biểu tình gì, bất quá Nguyệt Quang có thể cảm nhận rõ được sát khí từ người hấn phát ra làm người ta không rét mà run.

Hắn làm gì mà đằng đằng sát khí ? Nàng có nói sai gì sao?

“Dù sao son tặc đều là người xấu, tội ác tày trời!” Nàng dùng giọng nói kiên định nói ra quan niệm được dạy từ nhỏ.

Hắn đột nhiên dùng sức bắt nàng, lôi kéo nàng đi về phía trước.

Nàng theo bản năng kháng cự, “Ngươi làm gì? Buông ta ra!” Nàng không thể cùng hắn đi được, nếu không để cho son tặc tới mà không thấy nàng, tánh mạng lão gia sẽ có nguy hiểm.

“Ta quyết định.”

“Quyết định cái gì?” Quyết định của hắn liên quan gì đến chuyện của nàng chứ?

“Ta muốn mạng nàng về son trại.”

“Ai muốn về với ngươi. Nơi nào?”

“Son trại.”

“Son trại? Sẽ không phải là.”

“Không sai!” Hắn ánh mắt lạnh lùng nghênh hướng nàng, hung hăng đâm vào nàng, “Ta chính là Tam đương gia Cuồng Phong trại!”

Cái gì? !

Nguyệt Quang tâm một hồi lạnh, cảm thấy tương lai sợ rằng rất không lạc quan.

“A ——” nàng dùng sức phát ra tiếng thét chói tai dọa người “Buông ta ra! Buông ta ra!” Nàng nắm chặt tay không ngừng đánh hắn, không cần thận, đánh vào vết thương đã cầm máu của hắn.

Nàng nhìn thấy máu đỏ mầu lần nữa tự rỉ ra trên vải, chỉ có thể liều chết lắc đầu, vội vàng nói: “Ta không phải cố ý! Là ngươi ép ta, ngươi không thể trách ta. A!”

Hắn bất thình lình nắm lấy cằm của nàng, khẩu khí hết sức tức giận, “Nàng hại ta lại chảy máu, nàng tính toán nên phụ trách thế nào đây?”

“Cũng không phải là ta đánh ngươi trước, ngươi không thể đem mọi chuyện đổ lên người ta.”

“Ta hiện tại chính là muốn đem hết thảy đều đổ lên người nàng, nàng có thể làm gì?” Thủy Tàn Tâm cố ý giả bộ bộ dáng vô tình lạnh lẽo, thật ra thì trong lòng đang cười muốn chết.

Không nghĩ tới tiêu chọc tiểu nữ nhân không biết từ nơi nào đến này lại thú vị như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mệt mỏi quá đi mất!

Nguyệt Quang vừa quỳ trên đất, vừa cúi xuống lau chùi trong sảnh.

Vốn dĩ nàng đã làm xong bốn phận của nàng, nhưng là Tiểu Mai —— nha hoàn bố trí công việc —— muốn nàng phải làm thêm vài việc nặng nữa.

Bởi vì nàng thiếu chút nữa giết chết thần tượng Tiểu Mai ái mộ, Thủy Tàn Tâm

Nguyệt Quang lấy tay lau đi mồ hôi trên trán, bụng kêu ùng ục. Tối nay nàng chưa ăn cái gì “Không thể nào! Bụng lại kêu lớn tiếng như vậy?”

Thình lình phía sau nàng truyền đến một tiếng nam tử hải húc, Nguyệt Quang giật mình, không cẩn thận làm đổ thùng nước trong tay, khiến sàn nhà vừa mới vắt và lau dọn bị dơ hết.

Vốn là ủy khuất tích ở trong lòng hóa thành nước mắt chuẩn bị chảy ra, nàng cắn môi dưới, cố nén lệ.

“Nàng không phải là rất hung hãn sao? Sao lúc này trái ngược như tiểu tức phụ bị ngược đãi, ngồi chồm hỏm trên mặt đất lau chùi?” Nguyệt Quang ngẩng đầu lên, đôi mắt to lóe lên tia sáng, đó là lửa giận bùng cháy hừng hực. “Là ngươi cố ý!”

Thủy Tàn Tâm không trả lời, sải bước đi về phía nàng, bắt lấy tay của nàng, kéo nàng từ trên đất lên, mà Nguyệt Quang toàn thân bủn rủn cứ như vậy ngã vào cánh tay cường tráng của hắn.

“Lâu như vậy không thấy ta, vừa thấy mặt đã nhiệt tình như vậy?” Hắn cười mỉa nói.

Nàng dùng sức đẩy hắn ra, tức giận bĩu môi nói: “Ngươi thì đóm đáng rồi, ta thì đói bụng đến chân nhũn ra! Nếu như ngươi cho một đồng lớn công việc muốn ta mệt chết thì chúc mừng ngươi, mục đích của ngươi đạt được! Nhưng ta thề, ta biến thành quỷ cũng sẽ không tha ngươi!” Nàng nhất định đêm nào cũng phải tới kéo bắp chân của hắn, để cho hắn không có một ngày yên giấc!

Thủy Tàn Tâm hai tay bắt được vai của nàng, kinh ngạc phát hiện nàng thật gầy.

Hắn híp mắt lại, “Nàng không ăn cái gì sao?”

Nàng hừ lạnh một tiếng, hất hai tay hắn đang để trên vai nàng ra, “Đừng giả bộ hảo tâm! Để cho ta vừa mệt vừa đói, sau đó đi cầu xin ngươi tha thứ, đây không phải là mục đích của ngươi sao? Tiểu nhân!”

Nàng đem nhưng tức giận mà mình phải chịu đựng xả hết ra, lúc này mới cảm thấy thoải mái chút ít.

Vốn cho là hắn sẽ tức giận, nhưng mặt hắn lại không chút thay đổi, không nói hai lời liền kéo nàng đi ra ngoài.

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?” Nguyệt Quang liều mạng muốn tránh thoát, nhưng tay của hắn cứng như sắt giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng.

Gầy yếu như vậy. Thủy Tàn Tâm cảm nhận sự nhỏ bé trong lòng bàn tay, đáy lòng chẳng những không có khoái cảm trả thù, ngược lại, tâm hắn thấy đau.

Trời mới biết thời gian này nàng bị hành hạ như thế nào!

“Ngươi buông ta ra.” Nguyệt Quang thật không có dư thừa khí lực cùng hắn đối kháng nữa. Giờ phút này cả người nàng đều mệt mỏi, mà nước mắt cũng tự lã xuống.

Nàng đầu gối vô lực mềm nhũn, cả người tựa như một vũng nước ngồi xuống.

“Ngươi giết ta đi! Không cần phải hành hạ ta như vậy.” Nàng ngàn vạn lần không chịu hướng hắn cầu xin tha thứ, nhưng là, nàng chống đỡ không nổi nữa.

Hiện tại nếu như có thể để cho nàng tắm nước nóng, ăn một bữa cơm bảo ngư, được ngủ trên giường ấm, rồi muốn nàng chết đi, nàng cũng sẽ không một câu oán hận.

Thủy Tàn Tâm dừng bước lại, nhìn nàng ngồi dưới đất khóc thút thít như một tiểu cô nương, bộ dạng như mọi người đều ăn hiếp nàng.

Nước mắt của nữ nhân, hắn luôn luôn không để trong mắt, cũng chưa bao giờ có bất kỳ cảm giác nào ——

Nhưng, đó là trước khi gặp nàng.

Từng giọt nước mắt của nàng tựa như sáp nến chảy vào trong lòng hắn, thậm chí ngay cả vết thương bị nàng đâm cũng đau đớn

“Nàng khóc cái gì?” Hắn lớn tiếng hỏi.

“Ngươi quản ta? !” Nước mắt dường như không ngừng được vẫn tiếp tục chảy, nàng vừa khóc vừa gào to, “Ngươi giết ta đi! Dù sao ta cũng không muốn sống như vậy!”

“Phải không?” Sắc mặt hắn thay đổi.

“Đúng!”

“Nàng không phải sợ ta muốn đưa nàng đi đâu.”

“Cái gì?”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ôm nàng lên, đi nhanh đến Thủy Tâm Uyển của hắn.

Đáng ghét! Nàng nhẹ chẳng khác gì cọng lông vũ. Chờ chút nữa hắn nhất định phải ép nàng ăn một bữa thật ngon!

Nguyệt Quang biết nàng nên giãy giụa, nhưng nàng một chút khí lực cũng không có, mà ngực của hắn lại ấm áp lạ lùng.

Chưa từng bị người ôm như vậy, Nguyệt Quang trong lòng có một tia ấm áp cùng chua xót xẹt qua. Nàng dựa vào ngực của hắn, tự nói với mình, chẳng qua là tạm thời đòi hỏi chút an ủi từ hắn, cái này sẽ không ảnh hưởng cừu hận đối với hắn.

Tuyệt đối sẽ không.

Lúc nàng nghĩ như vậy, cơn buồn ngủ cũng kéo đến nhanh như bước chân của hắn vậy, rất nhanh, mắt của nàng nặng trĩu, rốt cuộc cũng không mở ra được, ngủ thiếp đi.

Thủy Tàn Tâm cẩn thận đem nàng đặt ở trên giường, mới phát hiện nàng ngủ như một tiểu trư.

Lúc này cho dù trời sắp xuống, cũng không thể khiến hắn gọi nàng dậy được.

Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất tạm thời hai người không cần vuốt guom vuốt vò, đối chọi gay gắt, hắn cũng có thể cẩn thận ngắm một chút bộ dạng của nàng.

Lúc trước nàng chưa bao giờ nhìn hắn với sắc mặt hòa nhã, rất giống nữ dạ xoa, nhưng lúc nàng ngủ lại ngây thơ như tiểu hài, thật đáng yêu.

Gương mặt nhỏ nhoi kia, lỗ mũi nhỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhỏ, cái cằm nhỏ nhỏ, lông mi dày cong cong ở trên khuôn mặt trắng nõn, còn có. Ánh mắt của hắn rơi vào ngực của nàng, bộ ngực nhỏ nhỏ. Hắn tự tay cầm tay nhỏ bé của nàng, cảm thấy nàng tựa như một búp bê thủy tinh nhỏ nhỏ.

Có lẽ là đã được định trước gặp phải nàng, nếu không hắn thật sự mất mạng khi trở lại sơn trại. Mặc dù nàng đâm hắn một đao, nhưng hắn biết nàng không phải cố ý, nếu không hiện tại hắn cũng không thể khiến nàng ở trên giường của hắn ngủ ngon như vậy.

Ánh mắt của hắn dời xuống, phát hiện y phục của nàng ướt, có thể là lúc nãy thùng nước đổ nên bị ướt.

Như vậy sẽ cảm lạnh. Hơn nữa còn làm ướt giường của hắn.

Thủy Tàn Tâm không suy nghĩ nhiều, đưa tay giúp thay nàng bộ quần áo ướt. Có thể là hắn quá thô lỗ, khiến người đang ngủ bị đánh thức.

“Ngươi làm gì?” Nàng buồn ngủ hỏi, người vẫn còn lơ mơ.

“Y phục của nàng bị ướt, không thay ra sẽ bị cảm lạnh.”

“Ừm. Nhưng ngươi không được chiếm tiện nghi của ta đó, ta còn muốn lấy chồng.” Ném lại câu này, lại lật mình ngủ say.

Lấy chồng? !

Thủy Tàn Tâm đình chỉ động tác, trong lòng vụt qua hình ảnh nàng ở dưới nam nhân khác, trong lòng rất khó chịu!

Nhìn thân thể xinh đẹp trước mắt này, bụng dưới hắn truyền đến một hồi mãnh liệt xô xao. Thủy Tàn Tâm trong lòng hết sức kinh ngạc, chẳng lẽ nữ nhân bò cạp này lại có ma lực hấp dẫn hắn?

Hắn đã gặp nhiều nữ tử như vậy, mà hắn luôn yêu thích nhưng nữ tử phong tình, yêu mị. Cho dù bộ dạng nàng có đáng yêu, bình thường thì hắn sẽ không có hứng thú với nàng.

Nhưng là.

Khi ánh mắt của hắn rơi vào cánh môi hồng nõn như anh đào của nàng, trong lòng có kích thích muốn thưởng thức tư vị nàng một chút.

Nàng ngủ say như vậy, lên hôn nàng, sẽ không bị phát hiện chứ?

Hắn vừa nghĩ vừa lặng lẽ để sát vào mặt của nàng, sau đó đem môi của mình hôn nàng — vốn là hắn chỉ là muốn hôn nàng một cái là tốt rồi, nhưng vừa chạm vào đôi môi mềm mại của nàng, hắn liền phát hiện mình cực kỳ thích cảm giác này.

Ngọt ngào như vậy, tựa như mật hoa, vì vậy khiến người ta muốn hòa tan vào trong ngọt ngào mê người của nàng.

Khi hấn lưu luyến rời môi nàng thì con ngươi đen nhánh như trời đêm nhìn tiểu nữ nhân trước mặt không chớp mắt.

Trên người nàng chỉ còn cái yếm màu trắng cùng tiết khó ngăn ngừa, da thịt tuyết trắng vô cùng mịn màng cộng thêm thân thể mềm mại, hấn phát hiện nàng chỉ là nằm ở nơi đó, cũng đủ để làm hấn biến thành dã thú tiến về phía nàng.

Bất quá, hấn không muốn cùng thân mật với nữ nhân ngu như tiểu trư, huống chi nhìn nàng ngủ tựa hồ thật lâu rồi không có một giấc ngủ ngon.

Nghĩ tới đây, trong lòng hấn liền tràn đầy không thôi.

Hấn nắm tay của nàng, cảm nhận ấm áp từ tay nàng truyền tới, đột nhiên muốn cứ như vậy cầm nàng cả đời.

Ý nghĩ này thật là hoang đường, nhưng cũng vô cùng chân thật vọng lại trong đầu hấn, khiến hấn không thể nào quên. Hấn nhìn chăm chú nàng ngày thơ ngủ thật lâu thật lâu, trong lòng nghĩ tới một kế hoạch.

Nàng đâm hấn một đao, cũng không thể coi như xong, nếu không mặt mũi của hấn biết để ở đâu?

Mà muốn vãn hồi mặt mũi của hấn, cách tốt nhất chính là chinh phục nàng, đem nàng chiếm thành của mình, làm cho nàng giống như tiểu miêu ngoan ngoãn, ý lại dựa vào hấn.

Nghĩ như vậy, hấn vô cùng kỳ vọng về tương lai — ở cùng nữ nhân mạnh mẽ này, mặc dù sinh mạng có chút nguy hiểm, bất quá cũng hết sức thú vị.

Hấn đề xuống dục vọng của mình. Ngày mai đi! Đợi nàng ngủ đủ ăn tốt, khôi phục thể lực, nàng nhất định phải trả giá thật lớn, hảo hảo thỏa mãn dục vọng của hấn!

Hấn in lại trên trán nàng một nụ hôn ôn nhu, sau đó giúp nàng cởi toàn bộ y phục, rồi lại thay nàng đắp kín mền.

Lần đầu tiên trong đời, hấn phát hiện làm thánh nhân cảm giác cũng không tệ lắm.

Oa!

Nàng chưa từng được ngủ thoải mái như thế, làm cho nàng không nở mở mắt ra, chỉ muốn tiếp tục nằm trên giường ấm áp này.

“Cô nương, nàng tỉnh rồi sao?” Một tiểu nữ hài thanh âm nhất gan vang lên.

“Chớ quấy rầy, ta còn muốn ngủ.” Nguyệt Quang mặt chôn kỹ trong chăn bông, truyền tới thanh âm mơ mơ hồ hồ, chứng tỏ vô cùng buồn ngủ.

Nhưng là từ từ tỉnh táo lại, nàng ý thức được có cái gì không đúng — nàng không phải ở trong phòng của mình, mà...

Là ở.

Nơi nào đây?

Nàng lập tức ngồi bật dậy, đập vào mắt chính là một cô bé khuôn mặt tươi cười. “Tiểu muội muội, nàng là ai?”

“Cô nương, ta tên Tiểu Thanh, là Tam đương gia gọi ta tới hầu hạ nàng. Hiện tại nàng tỉnh rồi, ta còn lo lắng thức ăn trên bàn sẽ nguội đây. Cô nương dùng bữa trước, ta đi giúp nàng chuẩn bị nước nóng.”

“Chuẩn bị nước nóng?”

“Tam đương gia nói muốn nàng được tắm nước nóng cho thoải mái, da thịt nàng có thể dễ chịu hơn.” Tiểu Thanh ân cần đỡ Nguyệt Quang đi tới trước bàn, đem lời giao phó của Tam đương gia nói cho Nguyệt Quang nghe.

Mặc dù lúc trước nàng cũng cho Nguyệt Quang cô nương là nữ nhân xấu, đâm bị thương Tam đương gia nàng sùng bái nhất, nhưng sau lại thấy nàng không ngu không nghĩ chăm sóc Tam đương gia, nàng thay đổi ý nghĩ của mình, cho là trước kia nhất định có gì hiểu lầm.

Hơn nữa sáng sớm Tam đương gia đã tới giao phó nàng một đồng chuyện lớn, mặc dù hấn vẫn làm bộ dạng như không có gì, nhưng quan tâm đối với Nguyệt Quang cô nương đã là tình cảm mà không lời nào có thể nói được.

“Nhưng công việc của ta chưa làm xong —” Nguyệt Quang lời còn chưa dứt, Tiểu Thanh đã như tiểu hồ điệp bay ra cửa.

Ánh mắt Nguyệt Quang hướng về phía thức ăn thơm ngào ngạt — Được rồi, nàng phải ăn no trước, mới có khí lực ứng phó tình hình.

Ăn no, chờ Tiểu Thanh chuẩn bị xong nước nóng, nàng vô cùng thoải mái nằm ở trong thùng gỗ to, để cho nước nóng bao vây toàn thân nàng.

Oa? Thật là rất thư thái. Nguyệt Quang rốt cục cũng biết thì ra là tư vị làm thiên kim tiểu thư là như thế này! Nàng để mặc cho mình hưởng thụ thật

tốt, trong lòng lại có một trận đấu tranh ác liệt.

Xú son tặc đó đối tốt với nàng như vậy, nhất định có bấy!

Bất quá nàng hiện tại không quản được nhiều như vậy, nàng bây giờ chỉ cảm thấy thật thoải mái, thật hạnh phúc, rất cảm động đó.

Đến khi nước nóng hơi nguội, Nguyệt Quang mới lưu luyến đứng dậy. Nàng cầm khăn vải lau khô. Giọt nước từ thân thể xích lửa rơi xuống.

Giọt nước trong suốt chảy qua bộ ngực tròn trịa, cái bụng bằng phẳng, hoa viên bí mật mê người, chân ngọc thon dài, tiếp tục nhỏ xuống mặt đất, trở thành một phiến nước đọng.

Nàng nghiêng nửa người trên, tư thế mê hoặc lòng người, bất kỳ nam nhân nào nhìn cũng sẽ không chịu được.

Mà hết thấy này, vừa lúc rơi vào trong mắt của Thủy Tàn Tâm mới vừa vào cửa. Đôi mắt đen của hắn thoáng qua kinh động, tiếp theo là dục vọng mãnh liệt —

Mỹ nhân đi tắm, quả nhiên làm người ta không cách nào kháng cự!

Chuyên tâm lau tóc, Nguyệt Quang nhận thấy được sau lưng có cảm giác nóng rực, đang muốn xoay người, đột nhiên một đôi tay cường tráng ôm lấy nàng.

“A!” Nàng bị dọa đến hết lên.

“Không nghĩ tới nàng gầy như vậy, y phục vừa cởi, cũng có thể khiến nam nhân chảy nước miếng.”

“Ngươi ở đây làm cái gì? !” Nàng hoa dung thất sắc kêu, dùng sức muốn tránh khỏi cánh tay bị hắn bóp chặt.

“Nàng thơm quá.” Hắn thanh âm khàn khàn ở bên tai nàng vọng về, hơi thở nam tính gần người bao vây nàng, làm nhịp tim nàng vừa bối rối vừa bất an.

“Thủy Tàn Tâm, ngươi buông ta ra! Ta toàn thân quang lưu, bị người thấy, vậy.”

“Vậy sẽ thật tiện, đúng không?” Hắn xấu xa nói, bàn tay to xoa bộ ngực sữa của nàng, không an phận vuốt ve, nhào nặn.

Cảm giác một hồi tê dại từ ngực truyền đến, làm nàng không kim hãm được kêu thành tiếng, nhưng vừa ra khỏi miệng, nàng liền hận không có cái hang nào cho nàng chui xuống.

“Ngươi là nam nhân không biết xấu hổ! Ta cảnh cáo ngươi mau rút ra ngoài, nếu không ta.” Nàng phải làm sao? Dưới tình huống trong người không mảnh vải, nàng căn bản không cách nào nghĩ được.

Con ngươi đen nhanh chóng trầm xuống, thanh âm cũng trở nên lạnh như băng, “Nếu không như thế nào?”

“Nếu không ta. Ta lại sẽ đâm ngươi một đao, hai đao, ba đao, thiên đao, vạn đao! Ngươi mau buông ta ra, nếu không ta —”

Nàng còn chưa nói hết, liền bị hắn ôm lấy hướng trên giường đặt xuống.

Nàng lập tức muốn xuống giường, nhưng hắn lại ngăn ở bên giường, đem đường duy nhất ngăn chặn, nàng không thể làm gì khác hơn là nắm lấy chân, muốn che giấu xuân quang mình tiết ra ngoài.

Nhưng hắn nhanh hơn một bước, lỏ đi cái chặn trong tay nàng, Nguyệt Quang hét lên một tiếng, chỉ có thể dùng hai tay vây quanh mình.

“Không được nhìn.” Nhục nhĩ, nước mắt nàng chảy ra.

“Ta không bao giờ để cho kẻ khác uy hiếp mình.” Hắn lạnh lùng nói, cánh môi khêu gợi tà ác mỉm cười.

Nguyệt Quang hoảng sợ nhìn chằm chằm hắn, gấp gáp rống to, “Ngươi tránh ra!” Nàng muốn chạy trốn, lại không trốn thoát; muốn đem mình che lấp, nhưng chỉ có hai tay, vật che đây duy nhất.

Thủy Tàn Tâm ánh mắt xem qua toàn thân nàng, từ da thịt vô cùng mịn màng, chân thon dài như ngọc, cho đến ngón chân tinh tế.

Nguyệt Quang vội vàng đem hai chân mình co lên, toàn thân cũng như lửa đốt.

“Ta và nàng còn có một món nợ cơ mà, nàng còn dám uy hiếp ta? ! Bây giờ cũng đang ở trên giường ta, ta lấy.” Hắn nói từng chữ từng chữ, từ từ đến gần nàng.

Nguyệt Quang chỉ có thể không ngừng lui về phía sau, nhưng là sau lưng của nàng trừ vách tường vẫn là vách tường, căn bản không có nơi ẩn nấp, chỉ có thể nhìn gương mặt tuần tú ở trước mắt của nàng từ từ phóng đại.

“Nếu như người muốn tìm người thỏa mãn thú tính của người, người có thể đi tìm kỹ nữ, ta còn là. Còn là.” Còn là hoàng hoa đại khuê nữ!

Đáng giận! Nguyệt Quang, nàng lúc nào thì trở nên nhát gan như thế? Nàng trong lòng âm thầm mắng chửi mình.

Thủy Tàn Tâm đột nhiên đưa tay bắt hai vai của nàng, đem nàng kéo hướng mình, mà Nguyệt Quang hai tay cũng vẫn như cũ chết ôm lấy ngực mình.

“Còn là cái gì?” Máu quang hấn vuốt ve khuôn mặt thanh lệ của nàng, môi anh đào hồng nộn không ngừng dụ hoặc hấn. “Nàng muốn nói nàng còn là xử nữ sao?”

Nguyệt Quang trên mặt đỏ thật là đỏ.

Trên người nàng mùi hương hoa quế mê người làm hấn miệng đắng lưỡi khô.

Không biết tại sao, nghĩ đến nàng là xử nữ, lại làm cho hấn mừng rỡ như điên, hưng phấn vô cùng.

Thật ra thì từ hành vi cử chỉ của nàng. Hấn biết nàng cũng không phải là nữ tử tùy tiện, bất quá, hấn vẫn là tình nguyện muốn tự mình chứng thật.

“Nếu đúng như nàng nói, vậy thì tốt. Ta cũng không thích những nam nhân khác cùng ta chia sẻ nàng.”

Cái gì? ! Nàng nói mình là xử nữ ý là muốn ngăn cản hấn, chứ không phải muốn kích thích hấn! Hiện tại hấn thoát nhìn càng thêm hưng phấn.

“Người đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông của ta! Trừ phi người đem cả người ta đã thương, không cách nào nhúc nhích, nếu không ta tuyệt đối sẽ không khuất phục!” Nàng quát cường hất cảm lên, bộ dáng quát cường kia làm người ta quả muốn dùng sức ôm lấy nàng.

“Ta sẽ làm nàng không cách nào nhúc nhích, bất quá không phải là đánh, mà là dùng đến cái cần dùng.” Hấn nói xong ngay sau đó cúi đầu hung hăng hôn nàng, hướng nàng chứng minh hấn mới là chủ nhân của nàng, cũng là nam nhân duy nhất của nàng!

Môi của nàng mềm mại ấm áp, làm hấn đắm chìm ở trong hương vị ngọt ngào hôn nàng. Nhưng là, nàng đột nhiên dùng răng cắn môi dưới của hấn

Thật là đau!

Hấn dùng lực đẩy, cũng không chú ý nàng có bị thương không.

“Đáng đời!” Mất nàng lóc lên tia thẳng lợi.

Nhưng nàng đắc ý cũng không kéo dài quá lâu, mà sự phẫn nộ của hấn cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì nàng mới vừa rồi bị hấn đẩy, cũng quên mất là tay mình không còn che đầy nữa.

Ngọc thể xích lõa không chút nào cất giữ hiện ra ở trước mặt hấn, chỉ thấy ngọc nữ phong phong trắng nõn tròn trịa đứng thẳng, khẽ hướng về phía trước vênh lên, tựa hồ đang dụ dỗ người tốt thưởng thức.

Còn có vòng eo mảnh khảnh kia, chân ngọc mượt mà thon dài, vườn hoa mê người, khắp nơi kích thích dục hỏa vô biên của hấn.

Hấn rất muốn như đại dã lang lao về phía nàng, mà hấn đúng là làm như vậy — hấn xông lên, ôm lấy Nguyệt Quang.

“Buông ta ra.”

Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng bàn tay to của hấn đã sờ lên bộ ngực của nàng, khi thì mềm nhẹ, thỉnh thoảng cuồng bạo, vuốt ve tiểu hồng mai trước ngực nàng.

Đối với Nguyệt Quang mà nói, loại cảm giác này là xa lạ, đáng sợ, tuy nhiên nó lại kích thích, tê dại làm người ta muốn hét lên.

“Dừng tay.” Nàng giọng nói run rẩy, hai tay liều chết đánh hấn, gương mặt tròn mềm hồng điểm, thoát nhìn yêu mị cực kỳ.

“Nàng thích gọi sao thì gọi như vậy đi! Ta nói rồi ta không để người ta uy hiếp. Nàng càng không muốn, ta càng muốn!” Hấn một tay thái chà xát nàng nhũ phong cao vút mà co dãn, miệng ngậm một bên nàng, càng thêm nhanh chóng kích thích dục vọng của nàng, khiến nàng hô hấp dồn dập, tâm thần hoảng hốt, như si như say.

“Mau gọi! Ta đang đợi.” Hấn ác ý thúc giục.

“Người hạ lưu, hèn hạ. A!” Hấn thật là xấu, cố ý ở trên nhũ hoa non mịn của nàng cắn một cái, làm nàng đau kêu thành tiếng.

Ngực của nàng mặc dù không lớn, lại tràn đầy co dãn, làm người ta yêu thích không buông tay. Thủy Tàn Tâm nghe bên tai hơi thở dốc, giống như là được phẩm hữu hiệu nhất xúc tiến ân ái.

Bàn tay to của hấn từ từ tuột xuống, lướt qua vùng bụng bằng phẳng đi tới bắp đùi tròn mịn của nàng, một tác nữa dờ lên trên, mỗi một chỗ mon trón dường như có lửa đốt.

“Không. Không thể.” Tay của nàng kịp thời bắt được tay hắn muốn xâm nhập vườn hoa bí mật, không để cho hắn lại tiến lên.

“Ta muốn chạm nàng.” Hắn khàn khàn nói.

“Không được.”

“Ta đã dục hỏa đốt người —”

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Đó. Chuyện đó không liên quan đến ta.” Nàng run giọng nói. Nam nhân này thật không biết xấu hổ!

“Sao lại không liên quan đến nàng? Ai bảo nàng muốn câu dẫn ta!” Hắn giống như tiểu nam hài tham lam được bú mẹ.

Hai tiểu hồng trước ngực nàng thay phiên liếm láp, cho đến khi hai tòa Ngọc Nữ Phong sáng ánh diễm mỹ như ngâm trong nước. “Không.”

Hắn đâu có để ý tới kháng cự của nàng, bàn tay mạnh mẽ vỗ về chơi đùa, Nguyệt Quang bắt được cổ tay của hắn cố gắng ngăn cản, nhưng ngón tay của hắn đã tìm đến u mật phần hồng kia.

“Ân.” Nàng thét lớn một tiếng, đột nhiên chấn động, thân thể mềm mại như bị điện giật, run rẩy tựa như mùa thu vàng, diễm đam đáng yêu.

Nàng chưa từng trải qua sự đời, sao chống lại được được sự vuốt ve thành thạo kia?

“Thoải mái chứ?”

“Không.” Cho dù có một chút như vậy, nàng cũng tuyệt đối không nói ra khỏi miệng.

“Không thoải mái? Vậy thế này?” Hắn tìm được hạch tâm nữ tính của nàng, dùng đầu ngón tay khẽ vân vê.

“Không muốn. Dừng tay.” Nàng liều chết muốn kẹp chặt hai chân, nhưng hắn dùng bắp đùi ngăn chặn một chân nàng, để cho nàng có giấy giữa thể nào thì hắn vẫn có thể tiến tới.

“Nàng có phản kháng nữa, ta đã quyết muốn đoạt lấy nàng, ai cũng không thể ngăn cản ta, nàng hiểu không?” Hắn vừa nói vừa đem ngón tay thăm dò vào trong cơ thể nàng.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, lại cắn môi dưới, muốn đè nén cảm giác mới lạ này, cảm giác tê dại run rẩy ở trong cơ thể nàng chạy loạn.

Thân thể của nàng vô lực, thịt non chặt chẽ kẹp chặt ngón tay của hắn trong cơ thể, ái dịch trong suốt cũng dính ngón tay của hắn, nhìn hết sức mập mờ dâm đẳng.

“Không.” Nguyệt Quang trong miệng kêu cự tuyệt, nhưng thân thể của nàng lại phản bội nàng. Nàng không tự chủ được cong người lại, muốn tìm kiếm nhiều an ủi hơn.

“Nàng thật ngọt.” Toàn thân nàng tràn đầy mùi hoa quế, hắn đem mình vui thật sâu vào trong hương thơm này, chỉ muốn vĩnh viễn ôm nàng như vậy.

“Không được đụng vào ta.” Nàng thờ hồn hên nói, nhưng ngón tay của hắn đã bắt đầu ở trong cơ thể nàng co rút, từng trận cảm giác xa lạ lại nóng rực tê dại lan tràn tới tứ chi của nàng.

Lý trí vào giờ phút này đã hoàn toàn không còn nữa.

“A.” Nàng toàn thân như lửa đốt khó có thể chịu được, cái miệng nhỏ hồng nộn không che giấu được bật ra nhiều tiếng rên rỉ mất hồn.

Nguyệt Quang vô lực bắt lấy cánh tay cường tráng của hắn, cắn môi dưới thừa nhận ngón tay của hắn ở trong cơ thể nàng không chút kiêng kỵ kéo ra đưa vào trên đùi, ái dịch trong suốt ra càng ngày càng nhiều, tay hắn kéo ra đưa vào cũng càng lúc càng tăng nhanh.

“Không. Dừng tay.” Nàng khom người, không cách nào khác chế bật ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Thủy Tàn Tâm cúi đầu ngậm nhũ hoa đựng đưa của nàng, khi thì dùng sức rút, thỉnh thoảng khẽ cắn lồi kéo. Nguyệt Quang chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều sôi trào, làn da trắng nõn trở nên phấn hồng mê người, khiến nàng thoạt nhìn càng thêm quyến rũ, động lòng người.

Hắn phát hiện mình không thể chịu được nàng vừa mềm mại vừa khóc lóc như vậy, hại hắn bây giờ không đoạt lấy nàng thì trời đất sẽ sụp đổ.

“Ta muốn nàng! Nàng không được kháng cự ta.”

Ngón tay của hắn rời đi nàng nơi chật chội của nàng thì một cổ cảm giác trống không đánh úp về phía nàng, làm nàng có cảm giác kích thích, muốn đem hắn kéo về trên người của mình ——

Không! Nguyệt Quang, tại sao nàng có thể như vậy? Chẳng lẽ nàng biến thành nữ nhân dâm đang rồi?

Nhưng lý trí của nàng cùng suy nghĩ rất nhanh lại bị động tác của hắn làm mất đi —— nàng phát hiện hắn rời đi là để buông thả vật đang cương cứng của hắn.

Nàng đỏ mặt nhìn hắn ở trước mặt nàng cời trống trơn. Nam nhân này không biết xấu hổ, cứ như vậy trần trụi đứng ở trước mặt nàng, cũng bất kể kẻ nàng có muốn nhìn hay không.

“Ngươi mau mặc y phục lên!” Cả khuôn mặt nàng đỏ bừng, nhất thời ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu.

Khuôn mặt tuần mỹ của hắn giờ lên nụ cười tà mị, tựa như một hắc báo xinh đẹp lần đến gần nàng. “Nào có người mặc quần áo thân mật ?”

Nguyệt Quang muốn né tránh, nhưng lại bị hắn bắt lấy tay phải, đụng chạm vào hắn.

A! Thật là nóng!

Nàng vừa xấu hổ lại khiếp sợ muốn rút tay về. Nữ sinh của nàng đâu rồi, tại sao có thể sờ Cái đó của nam nhân!

“Đừng nói ta bắt công, Nàng cũng có thể sờ nó.”

“Ta không muốn.”

Hắn càng dùng sức cầm lấy bàn tay nàng ấn vào phần kích của hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại kia vừa chạm vào nơi nhạy cảm của hắn, làm hắn thiếu chút nữa liền vút giập đầu hàng.

“Ta không muốn.” Nước mắt của nàng như những hạt trân châu không ngừng lăn xuống. Nàng thật sự sợ hãi, không biết nên như thế nào cho phải.

“Nàng.” Nước mắt của nàng làm hắn bất ngờ, mà càng làm hắn kinh ngạc chính là, nước mắt của nàng lại khiến cho hắn cảm thấy tâm nhói đau.

“Van cầu ngươi tha ta! Ta một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có, ta rất sợ.” Khuôn mặt nhỏ bé của nàng tràn ngập nước mắt, làm người ta thật khó ngừng lại.

Nhưng là, ham muốn dâng cao đã sớm hành hạ đến không chịu nổi, nếu như hắn không được thỏa mãn, người phải khóc chỉ sợ sẽ là hắn.

Hắn nên làm như thế nào đây. A, có rồi!

“Muốn ta không đụng nàng có thể, bất quá nàng nhất định phải làm một chuyện khác để thỏa mãn ta.”

“Chuyện gì?” Lệ trong suốt còn vương ở khóe mắt nàng, bộ dáng mềm mại, làm người ta hận không thể nhào tới nàng, đem nàng nuốt vào bụng.

Hắn giữ lấy tay phải nàng, bắt buộc nàng phải vỗ về thiết bồng nóng rực kia, tà mị cười nói với nàng: “Chỉ cần nàng hôn nhẹ nó, phục vụ nó, để cho ta giải phóng, ta tự nhiên không có lực đoạt lấy nàng nữa. Như thế nào?”

Trên mặt của nàng thoáng qua hoang mang cùng kinh ngạc, “Ta không hiểu.”

Hắn muốn nàng làm cái gì? Hôn. Nơi đó sao?

Không được! Nàng chưa có xuất giá, tại sao có thể làm như vậy? ! Nguyệt Quang kinh hoàng lắc đầu.

“Không muốn? Được, vậy ta liền.”

“Không muốn!” Nàng vội vàng ngăn cản hắn gần nàng thêm.

“Vậy nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời của ta?”

“Ừ.”

Nếu quả thật trốn không thoát, vậy nàng chỉ có thể hết sức giữ gìn sự trong sạch của mình, đối với yêu cầu của hắn, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Nhưng. Ta không biết nên làm sao.”

Hắn dĩ nhiên biết nàng không biết. Hơn nữa hắn cũng không hi vọng nàng nói biết.

Hắn muốn trở thành nam nhân đầu tiên của nàng, cũng muốn trở thành nam nhân duy nhất của nàng!

“Ta muốn nàng dùng tay cùng miệng anh đào nhỏ của nàng phục vụ thật tốt huynh đệ của ta.”

Hắn nói thẳng làm nàng mặt đỏ hơn nung, nhưng tay của nàng rút lại không được. Trong lòng bàn tay của hắn trở nên vừa to vừa nóng, nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Thì ra là. Huynh đệ nam nhân, lại dài như vậy?

“Mau lên!” Nếu không hắn sợ rằng sẽ nhục chí trước mặt nàng. Cái này đối với một người đàn ông là tổn thương rất lớn về tự tôn.

Nguyệt Quang quyết định, đem cái đồ đứng thẳng trước mắt này coi như một xâu kẹo hồ lô đường, há miệng nhỏ ngậm lấy nó, cái lưỡi nho nhỏ chậm rãi liếm láp.

“Uhm!” Thân thể hắn không nhịn được run run, làm Nguyệt Quang dừng lại, hai mắt mở to nhìn hắn, tò mò bởi phản ứng của hắn.

“Đừng có ngừng, tiếp tục.” Hắn khàn khàn ra lệnh.

Vì vậy nàng lại tiếp tục, mặt đỏ giống như một viên táo đỏ. Động tác này xấu hổ muốn chết, nhưng lòng nàng lại bị bản năng tình dục từ từ chiếm lĩnh, thân thể cũng nổi lên phản ứng.

Thủy Tàn Tâm hai mắt nhắm lại hưởng thụ cảm giác thoải mái này. Mặc dù nàng mới chỉ loạn hôn một lần, lại dễ dàng khơi lên khoái cảm của hắn.

Nàng đang rất chuyên tâm “hầu hạ” huynh đệ của hắn thì hắn đột nhiên đưa tay sờ lên bộ ngực tròn mềm của nàng.

“Uh.” Nàng hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không dừng lại động tác, cái miệng nho nhỏ vẫn cố hết sức di động trên dưới, đầu lưỡi phấn hồng cũng nghịch ngợm trêu chọc.

Nàng biết mình hiện tại làm những chuyện như vậy là không đúng, nhưng tình dục một khi bị đánh thức, người chưa trải sự đời như nàng sao có thể không chế được.

Rất nhanh, nàng phát hiện bụng dưới của mình truyền đến một loại cảm giác ngứa ngáy, nhiệt tình bị hắn yêu chiều không ngừng từ giữa hai chân nàng chảy ra.

“Ta cũng muốn nếm thử nàng một chút.” Thủy Tàn Tâm nghịch ngợm nói.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, thân thể nhỏ nhắn đã bị hắn lật qua, nàng ở trên hắn, hai chân kéo qua hai bên đầu hắn.

“Không được.” Nàng thẹn thùng gọi. Hiện tại hết thấy của nàng không có chút nào cất giữ đã hiện ra ở trước mặt hắn.

Thật xấu hổ.

“Ngươi. A!” Nàng muốn trách cứ hắn, nhưng lời nói còn không nói ra, hắn đã dùng ngón tay khẽ vuốt cánh hoa ướt át kia, khoái cảm mãnh liệt làm nàng kêu thành tiếng, hạ thân không kim được vận vẹo, cam tuyến cũng chậm rãi thấm ra.

“Dừng tay. A.”

Nàng rên rỉ thật tuyệt vời, nhịp nhàng tiêu hồn, khơi mào dục vọng của hắn. Nhưng hắn cũng không cho phép nàng dừng lại.

“Tiếp tục.” Hắn ra lệnh.

Nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn xuống khoái cảm xấu hổ kia, tiếp tục liếm láp, bộ hàm chứa huynh đệ của hắn. Nước mắt chảy ra, nàng tức giận thân thể của mình thế nhưng lý trí lại không khống chế được.

Thủy Tàn Tâm Uyển Như một dã thú đói khát, bàn tay vuốt ve cái mông nhỏ rất tròn của nàng, cánh hoa của nàng gần sát như thế, hắn thậm chí có thể ngửi thấy được mùi thơm mê người của nàng.

Hắn không nhịn được hôn lên, đầu lưỡi ấm nóng tựa như đâm thú tham lam đòi hỏi ái dịch ngọt ngào, trêu chọc nàng phải kêu thành tiếng.

“A.” Nguyệt Quang giãy dụa thờ gấp, trong miệng không ngừng ê a than nhẹ, mắt khép hờ, mái tóc tán loạn, thoát nhìn như một nữ yêu xinh đẹp.

Nàng cố gắng kháng cự khoái cảm tê dại này, nhưng càng kháng cự, càng khắc sâu cảm nhận được tư vị mới lạ mất hồn này.

“Van cầu người, tha ta.” Nàng còn nắm huỳnh đệ của hắn, xấu hổ hòa lẫn khoái cảm, nước mắt không nhịn được giọt giọt rơi xuống.

Nàng không biết, cầu khẩn cùng nước mắt của nàng chỉ càng thêm kích thích tính chinh phục của nam nhân.

“Muốn ta tha nàng, vậy nàng nhất định phải tiếp tục, đừng có ngừng.” Hắn thanh âm khàn khàn đầy kích thích.

Nàng không thể làm gì khác hơn là cố gắng lấy lòng hắn, hi vọng có thể nhanh một chút kết thúc hành hạ làm người ta muốn bất tỉnh này.

Thủy Tàn Tâm thoải mái liếm láp hưởng thụ nàng, cả người đắm chìm trong cảm giác kích thích.

Môi của hắn cũng chôn ở cánh hoa ướt át nàng, bên tai nghe nàng bật ra thở dốc, lay động tâm hồn người.

Đột nhiên, một hồi mãnh liệt khoái cảm xông thẳng lên óc hắn, hắn muốn rút người ra, tuy nhiên không còn kịp rồi —

“A!”

Nguyệt Quang cả người bị dọa, lửa nóng của hắn xuất tại trên mặt nàng, trong miệng, nàng không còn kịp phòng bị nữa, nuốt xuống.

Thấy dự vọng của mình ở trên mặt nàng, còn bị nàng nuốt vào, một loại cảm giác lạ lùng thỏa mãn hiện đầy trong đầu của hắn.

“Người người người.” Nàng ngay cả nói cũng không biết nên nói như thế nào rồi, chỉ lo lau sạch cái gì đó trên mặt mình.

Thủy Tàn Tâm kéo nàng qua, lấy khăn nhẹ nhàng lau mặt nàng, khoe miệng nàng, “Nàng thật giỏi!” Hắn hôn mặt nàng, như muốn biến nàng thành bảo bối thương yêu của mình.

Nguyệt Quang không trả lời hắn. Lý trí lại trở về với nàng, hiện tại nàng không thể cùng hắn nói chuyện, cũng không muốn nhìn hắn.

“Ta muốn ôm nàng ngủ một giấc.” Hắn đem nàng kéo xuống, để cho nàng ý lại dựa vào lồng ngực của hắn.

Nguyệt Quang không thể tin được từ đầu đến cuối mình lại ngoan ngoãn phục tùng lời của hắn. Nàng dựa vào hắn, lắng nghe tiếng tim đập kia.

Mặc dù hắn không có tiến vào thân thể nàng, nhưng, nàng cảm thấy mình không còn trong sạch nữa.

Nàng nhắm hai mắt, rất muốn đi tắm một lần nữa, đem mùi của hắn cũng xúc cảm này tẩy sạch.

Bất quá lòng nàng biết rõ, trí nhớ của nàng đã sớm đem tất cả vừa rồi khắc ghi.

Nàng tự nói với mình, hết thảy đều là vì báo ân. Nếu như nàng không hy sinh, thì tiểu thư phải chịu đựng.

Không biết thế nào, vừa nghĩ tới tiểu thư cùng hắn, trong lòng nàng có chút khó chịu.

Nàng biết mình không nên suy nghĩ lung tung, nhưng là nàng không thể không thừa nhận, nàng thật không muốn tiểu thư cùng hắn làm chuyện thân mật như thế, ngay cả nghĩ đến hai người ở chung một chỗ cũng đã làm nàng ghen.

Nàng làm sao vậy?

Nguyệt Quang còn đang phân tích tâm tình của mình, một tiếng ngáy nhẹ thu hút chú ý của nàng — hắn cứ nhiên ngủ thiếp đi.

Cũng tốt. Nàng không cần lập tức đối mặt hắn, có thể có thời gian điều chỉnh mình,غمغم nghĩ kỹ tâm tư không thể chấp nhận được của mình.

Con buồn ngủ từ từ chiếm lấy nàng, làm mí mắt nàng cũng dần dần trở nên nặng nề, đi hắn tiến vào một đẹp ngọt ngào.

Trước khi ngủ, nàng còn nói với mình tuyệt đối không thể động tâm với sơn tặc này, cũng phải tận lực kéo dài, không để cho hắn đoạt lấy mình.

Nhưng là, nàng trăm triệu không nghĩ tới, sau chuyện ngày hôm nay, khuôn mặt tuần mỵ tà mị kia đã khắc sâu vào trong lòng nàng.

Nàng đã không còn nữa tiểu nha hoàn đơn thuần lúc trước, lòng của nàng không biết đã thất lạc nơi đâu.

Áp trại tiểu nha hoàn 2. Rõ ràng vừa mới biết thôi mà sao thân ảnh của người đã chiếm giữ suy nghĩ của ta?

Mà ngay cả ta không có khả năng cự tuyệt.

Chương 4

“Hiện tại người có thể đem lão gia. Cha ta thả ra? Cha đã lớn tuổi, sẽ không chịu nổi ngược đãi của các người.”

Sau khi tỉnh lại, Nguyệt Quang ở trên giường ngồi dậy, cùng hắn có một cuộc “Đại đàm phán”.

Nàng đã hy sinh đến mức như thế rồi, ít nhất phải đem lão gia cứu ra, nếu không chẳng phải là công cốc.

Thủy Tàn Tâm nhú mày, “Nàng luôn miệng nói muốn ta thả cha nàng, nhưng ta không có bắt cha của nàng!”

“Người nói vậy! Rõ ràng là người Cuồng Phong trại bắt cha ta đi, còn nói không lấy tiền, chỉ cần người.” Nguyệt Quang mở to mắt, dùng ánh mắt trách cứ trừng hắn.

“Người nào?” Thủy Tàn Tâm không yên lòng hỏi, ngay sau đó sắc mặt có biến chuyển, lập tức ngồi dậy, đem nàng đến trước mặt, vẻ mặt thoát nhìn có chút dọa người, “Ngay đó nàng ở đó là chờ bọn cướp?”

Nguyệt Quang gạt đầu. “Các người nói muốn người, nếu không sẽ giết cha ta.”

“Cha nàng là ai?”

“Văn Đại Thiên.”

“Văn Đại Thiên? Nhưng nữ nhi của hắn là một mỹ nhân nổi danh.”

Hắn nói lời này là có ý gì?

Nguyệt Quang bĩu môi nhìn hắn, “Thế nào? Ta không đẹp sao?”

“Nàng không đẹp!” Thủy Tàn Tâm nói ra ý nghĩ trong lòng.

Nguyệt Quang xoay người, giận đến không muốn để ý đến hắn.

Hắn lại dám nói nàng không đẹp? ! Cho dù. Cho dù nàng không có đẹp như tiểu thư, nhưng cũng không có khó coi đến độ phải giấu mặt đi chứ?

Thủy Tàn Tâm biết nàng tức giận. Tiểu nữ nhân đối với chuyện như vậy vô cùng thích so đo, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Hắn đem nàng kéo qua, hai cánh tay cường tráng dùng sức ôm lấy nàng. “Nhưng nàng rất khả ái, rất mê người! Nếu không ta làm sao đầu tiên nhìn thấy liền coi trọng nàng, muốn nàng đây?”

Lời của hắn làm tim nàng đột nhiên chấn động, nhưng ngay sau đó nàng liền bác bỏ loại cảm giác này, cho là hắn chẳng qua dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nàng.

“Rốt cuộc nàng là ai?” Thủy Tàn Tâm gọn gàng dứt khoát.

Nguyệt Quang nhìn chằm chằm hắn, trong lòng hết sức kinh ngạc sự khôn khéo của hắn, vậy mà cũng biết được nàng là thế thân.

Nhưng, nàng sẽ không thừa nhận.

“Ta là Đại tiểu thư Văn gia! Cho nên người tốt nhất tuân thủ cam kết, thả cha ta ra!” Nàng nói như đinh đóng cột.

Thủy Tàn Tâm lần nữa nhắc lại, “Chúng ta không có bắt cha nàng.”

Nghe hắn vẫn còn không muốn thừa nhận, nàng tức giận. “Chẳng lẽ người Cuồng Phong trại nói lời nói đều không giữ lời?” Nàng dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn chẳng những không thả, ngược lại càng thêm dùng sức, thiếu chút nữa làm nàng thở không nổi.

Thủy Tàn Tâm sừng mặt lên, “Chúng ta có làm thì nói có làm, không có sẽ nói không có. Cha nàng quả thật không có ở trong Cuồng Phong trại. Và lại, người Cuồng Phong trại chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý.”

“Đừng tự cho mình là thanh cao! Các người chính là sơn tặc, đặc biệt cướp của.”

Nàng còn chưa nói hết, hắn liền cúi đầu bá đạo hôn nàng, đem tất cả lời của nàng đều chặn lại.

Nàng bị động tác bất ngờ của hắn làm kinh hãi, theo bản năng kháng cự giãy giụa, nhưng hắn đem nàng khóa thật chặt ở trong khuỷu tay, một tay phủ lên mái tóc đen nhánh mềm mại của nàng, đến khi nàng yếu dần.

Môi của hắn thúc giục nàng, để cho nàng không kịp được mở đôi môi đỏ mọng, lưỡi của hắn lập tức xâm nhập, thân mật, ngang ngược cùng nàng ở chung một chỗ dây dưa.

Không biết qua bao lâu, hắn mới buông nàng ra. Ý thức của nàng vẫn lơ mơ, mở mắt ra, ánh mắt của hắn chỉ cách nàng mấy tấc, sâu như vậy đọng lại trong lòng nàng.

“Chuyện này ta sẽ biết rõ. Trước đó, nàng tốt nhất ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh ta.” Thủy Tàn Tâm ra lệnh.

“Không.”

“Nàng tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đừng trách ta muốn nàng!” Hắn uy hiếp, hết sức vui vẻ thực hiện đề nghị này.

“Được được được, ta sẽ ngoan ngoãn!” Nàng vội vàng cam đoan nói.

“Nàng yên tâm, chuyện Văn lão gia ta sẽ cho nàng một cái công đạo.” Hắn cam kết, cứng chiu ấn xuống một cái hôn trên trán nàng.

Lúc này cửa truyền đến tiếng Tiểu Thanh. “Tam đương gia, Đại đương gia cùng Nhị đương gia ở đại sảnh chờ gặp ngài!”

“Được, ta lập tức tới ngay.”

Thủy Tàn Tâm rời giường, nhanh chóng mặc trường bào màu xanh, trông hắn thoát nhìn tuấn mỹ tiêu sái.

Mặc xong, hắn đi về phía bên giường, đưa tay bắt được vai của nàng.

Nguyệt Quang tránh ánh mắt của hắn, mùi nam nhân nguyên chất cùng nhiệt độ cơ thể trên người hắn, làm cho tim nàng không tự chủ được đập thật nhanh.

“Nàng ngủ thêm một chút, không nên nghĩ quá nhiều, biết không?” Hắn nhẹ nói, giữ chặt nàng, cúi đầu cho nàng một cái hôn nhiệt tình mới rời đi.

Trong đại sảnh Cuồng Phong Vũ, sau khi tân lang trải qua đêm động phòng hoa chúc ngọt ngào, vẻ mặt hạnh phúc mỹ mãn, làm người ta nhìn không khỏi sinh lòng hâm mộ.

Mà Nhị đương gia Hòa Vô Tình nhìn chăm chăm quyển sách trên tay, cũng không ngẩng đầu lên.

Thủy Tàn Tâm nhìn đại ca một chút rồi lại nhìn nhị ca một chút, không hiểu nói: “Đại ca, ngươi không bởi tân thê tử, sáng sớm gọi ta tới làm gì? Nhị ca càng thêm khoa trương, nhìn cũng không nhìn ta một cái!”

Bởi vì hắn rất bận rộn! Hắn muốn nhanh lên một chút trở về tìm Nguyệt Quang.

“Ngươi nghĩ là ta không muốn sao?” Đại đương gia Lôi Diệt Thiên mặt lạnh không vui trừng mắt hắn, “Ta vốn là cùng đại tẩu ngươi đi du sơn ngoạn thủy một tháng, là vì ngươi tiểu tử thúi này làm trễ nãi hành trình.”

“Đại ca, ngươi đi đi! Trong trại có nhị ca là tốt rồi ——”

“Ta muốn bế quan đi học, mặc kệ.” Hòa Vô Tình cũng không ngẩng đầu lên ném ra một câu.

“Lại muốn bế quan đi học? Ngươi không muốn vào kinh đi thi, đọc nhiều sách như vậy để làm gì?” Thủy Tàn Tâm cau mày, có chút căm tức nói.

Lôi Diệt Thiên đem thư trên bàn ném đi, Thủy Tàn Tâm gợn găng tiếp được, mở ra vừa nhìn, vẻ mặt trở nên hết sức kỳ quái.

“Cô gái bên cạnh ngươi vốn là phải đi Đại Đầu trại, làm sao lại tới nơi này?” Lôi Diệt Thiên nhìn chăm chăm Thủy Tàn Tâm.

“Nàng là hung thủ sát thương Tam đệ.” Hòa Vô Tình chen miệng.

Thủy Tàn Tâm trừng mắt liếc hắn một cái. Người này hôm nay nói thật nhiều!

Hắn hướng đại ca bẩm báo, “Nguyệt Quang nói là chúng ta bắt cha nàng, người Đại Đầu trại lại nói chúng ta bắt Đại tiểu thư Văn gia, còn viết thư cầu thí (từ chữ bậy ấy mà hí hí) này muốn chúng ta giao người. Đây không phải là không thể tưởng tượng nổi sao?”

“Điều này tức là chúng ta phải gánh tội.” Hòa Vô Tình nói.

“Đúng. Đại Đầu chết tiết này, chẳng những ám toán ta, còn dùng danh nghĩa Cuồng Phong trại ở bên ngoài làm xằng làm bậy —— bọn chúng còn bắt Văn lão gia thủ phủ kinh thành (tức là Văn lão gia là người giàu nhất kinh thành ^^), không những muốn tiền, lại còn đòi người.”

“Người?” Lôi Diệt Thiên không hiểu.

“Chính là nữ nhi bảo bối Văn lão gia, đệ nhất mỹ nhân, Văn Tú.” Hòa Vô Tình lần nữa chen miệng.

Lôi Diệt Thiên đầu đau hơn. Văn Tú này hẳn cũng đã từng gặp, bộ dạng coi như xinh đẹp.

Bất quá, mỹ nhân như thế nào đi nữa, so ra cũng kém ái thiếp Giang Tiểu Mễ của hắn. Nghĩ đến chỗ này, Lôi Diệt Thiên trên mặt không khỏi tràn ngập hạnh phúc.

“Nhưng, nữ oa nhi đó nói nàng là Khiếu Nguyệt quang, hơn nữa nàng đáng đáp lại không ——” Lôi Diệt Thiên thấy vẻ mặt Thủy Tàn Tâm, thức thời ngừng nói. Xem ra lão Tam hết sức để ý người ta nói Nguyệt Quang không phải là đệ nhất mỹ nhân.

Hòa Vô Tình để quyền sách xuống, nặng nề thở dài. “Chuyện rõ ràng chẳng có gì, các ngươi làm gì phức tạp vậy?”

“Vậy ngươi nói xem.” Lôi Diệt Thiên ra lệnh.

“Đại Đầu trại bắt đi Văn lão gia, dùng danh nghĩa Cuồng Phong trại tới vợ vết tài sản Văn gia, đồng thời lại ham sắc đẹp Văn tiểu thư, cho nên đòi trao đổi người, bọn chúng có được cả người cả của, sẽ đem tất cả lỗi đổ cho chúng ta.”

Dĩ nhiên, Cuồng Phong trại cũng sẽ không vì vậy mà bị đánh bại, chẳng qua là chuyện này truyền đi, đối với danh dự Cuồng Phong trại sẽ ảnh hưởng rất lớn.

“Đại Đầu chết giẫm! Ta phái người đi diệt bọn hắn, xem bọn hắn có còn hay không lá gan chọc chúng ta!” Thủy Tàn Tâm hỏa khí mui phần nói.

“Giận này nhất định phải trả. Bất quá người đâu?” Lôi Diệt Thiên chỉ chính là Nguyệt Quang. “Nàng phải xử trí như thế nào?”

“Nếu không liên quan chuyện của nàng, chúng ta cũng không còn lý do lưu nàng lại nữa.”

“Có lý do!” Thủy Tàn Tâm đột nhiên lên tiếng, hấp dẫn ánh mắt hai vị huynh trưởng, chỉ là trên mặt Lôi Diệt Thiên tràn đầy nghi ngờ, Hòa Vô Tình cũng hứng thú.

“Lý do gì?” Lôi Diệt Thiên không hiểu hỏi.

“Đại ca, ta nghĩ ta biết lý do.” Hòa Vô Tình ranh mãnh nói. “Bởi vì hắn ngày hôm qua giữ Văn cô nương ở lại trong phòng của mình cả đêm.”

“Cái gì? !” Lôi Diệt Thiên cảm thấy khiếp sợ.

“Đại ca. Nàng sát thương ta, nên trả giá thật lớn!” Thủy Tàn Tâm nói hùng hồn.

“Nàng đã trả giá thật lớn! Nếu như không phải là nàng không ngủ không nghỉ, cẩn thận chăm sóc người, cái mạng nhỏ của người có thể đã khó giữ được!” Lôi Diệt Thiên có chút tức giận.

“Đúng vậy. Hơn nữa cảm thấy phải Văn cô nương cũng không phải là cố ý muốn đá thương người. Làm như vậy là vì nghĩ người là người Đại Đầu trại, xuất thủ là vì tự vệ.” Hòa Vô Tình phụ họa.

“Ta bất kể! Dù sao nàng chọc tới ta. Ta nếu như không có chinh phục nàng, không cách nào đền bù tôn nghiêm phái nam bị thương của ta!”

Nói cho cùng, hắn là bởi vì mặt mũi mà không nén được giận!

“Tam đệ, nói thật đi! Người nói một câu, đại ca người sẽ nghe.” Hắn nghe được, lão Tam đối với Nguyệt Quang đã động tình, bất quá bản thân hắn cũng không biết, còn ngây ngốc cho là mình lưu nàng lại chỉ là vì mặt mũi nam nhân.

“Nói cái gì?” Thủy Tàn Tâm không hiểu.

“Ta nói đại ca, dứt khoát theo ý Đại Đầu trại đi, đem Văn cô nương đưa qua, về phần chúng muốn cùng Văn gia thương lượng như thế nào, cũng không liên quan chuyện của chúng ta. Còn chuyện Đại Đầu trại mạo nhận danh hào của chúng ta là một chuyện, bắt bọn chúng đưa năm trăm lượng bạc cùng vài vốc thượng hạng tới đây, chúng ta sẽ không tính toán với chúng nữa.”

“Không được!” Thủy Tàn Tâm nhảy dựng lên rống to, “Nàng phải ở lại bên cạnh ta, không được đi nơi đó!”

Nàng đi chuyện này, khó bảo toàn Đại Đầu kia sẽ không làm loạn với Nguyệt Quang. Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, hắn sẽ muốn nổi điên!

Lôi Diệt Thiên cùng Hòa Vô Tình liếc mắt với nhau, rất cố gắng không để cho mình bật cười. Lần này bọn họ có thể hoàn toàn hợp xác định lão Tam là động tâm.

“Người thích nàng?” Lôi Diệt Thiên cười hỏi.

Giống như là bị người đâm một châm, Thủy Tàn Tâm lập tức nảy lên. “Ta. Ta.”

Hắn bất thường rất cục làm hai người nhẩn nại hồi lâu cười ra tiếng.

“Dù sao ta sẽ đi mang Văn lão gia về Cuồng Phong trại, Nguyệt Quang phải ở lại chỗ này, ai cũng không cho phép đem nàng đi!” Thủy Tàn Tâm tỏ phò tuyên bố.

“Nghe khẩu khí ngươi, dường như dự định muốn thú nàng?” Lôi Diệt Thiên vẫn còn cười.

“Không phải! Ta muốn trừng phạt nàng!” Thủy Tàn Tâm chết không chịu khai.

“Phải không? Vậy có muốn đánh cuộc không? Ta cá là ngươi sẽ ngoan ngoãn thân phục dưới váy Văn cô nương.” Hỏa Vô Tình cũng tới tham gia một câu.

“Đánh cuộc thì đánh cuộc! Đừng nghĩ ta sợ ngươi?”

“Được, chúng ta mời đại ca làm chứng, nếu như một tháng sau ngươi vẫn là ngươi, không có bất kỳ thay đổi, vậy ta liền đem Thiên Ngọc Kiếm cho ngươi.” Thiên Ngọc Kiếm là vật mà Thủy Tàn Tâm vẫn muốn, nhưng hắn vẫn không nỡ bỏ những thứ yêu thích. “Nếu như ngươi thua.”

“Ngươi muốn cái gì?”

“Ta muốn ngươi thay ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta chưa nghĩ ra.”

Thủy Tàn Tâm không quan trọng gật đầu, “Không sao, dù sao ta nhất định sẽ thắng.”

Hỏa Vô Tình khẽ mỉm cười, “Chúng ta hãy chờ xem.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Công việc của nha hoàn thật là mệt mỏi.

Nguyệt Quang gánh hai thùng nước từ bờ sông nhỏ đi tới. Tiểu Mai này quả nhiên có ý xấu, bởi vì biết Thủy Tàn Tâm cùng nàng ở chung một chỗ cả đêm, liền giao cho nàng công việc gấp bội.

Nguyệt Quang có hết sức gánh hai thùng nước đầy, mỗi một bước đều thật nặng nề. Vai của nàng cũng bị đòn gánh mài đau đớn, bàn tay giữ sợi dây cũng sưng rộp, chân của nàng đau nhức, lưng cũng tựa hồ muốn gãy.

Nhưng, nàng nhất định phải về trước lúc mặt trời lặn, đổ đầy bể nước trong phòng bếp.

Bất quá công việc mệt nhọc cũng có chỗ tốt, có thể để cho nàng không thể suy nghĩ lung tung, sẽ không còn nhớ đến gương mặt tà mị tuấn tú của Thủy Tàn Tâm cùng tất cả những gì hắn làm với nàng.

Nàng biết thế này rất buồn cười.

Quen biết một người không lâu, lại chiếm cứ tất cả suy nghĩ của nàng, mà nàng ngay cả năng lực cự tuyệt cũng không có.

Nàng đang chuẩn bị gánh một chuyến cuối cùng thì một bàn tay lớn thành linh giữ lấy thùng nước, hại nàng giật mình.

“Nàng đang làm gì? !” Thủy Tàn Tâm trực tiếp hỏi, lửa giận hừng hực.

Nguyệt Quang thấy hắn xuất hiện, kinh ngạc chớp đôi mắt to.

Nàng không hiểu người nào chọc hắn tức giận như vậy, nhưng vậy cũng không liên quan chuyện của nàng, “Nấu nước.”

“Đây không phải là chuyện nàng nên làm!” Thân thể nhỏ bé của nàng sao chịu được việc nặng như vậy

Hắn đem đòn gánh từ vai của nàng dời qua, lại bị nàng ngăn cản.

“Ngươi làm cái gì?”

“Đưa ta!” Hắn đoạt lấy đòn gánh.

Nguyệt Quang không thể không thừa nhận, sau khi gánh nặng bả vai được giải trừ, đúng là thoải mái hơn.

“Ngươi thân là Tam đương gia Cuồng Phong trại, không cần làm loại việc nặng này.” Nàng giễu cợt nói.

“Ta không thể để cho nữ nhân của ta đi nấu nước.” Sắc mặt của hắn nhìn thật không tốt.

Nguyệt Quang khoe miệng khê nhếch, khiêu khích nói: “Khá lắm đại nam nhân! Chỉ tiếc ta không phải là nữ nhân của ngươi, ngươi cũng không phải là nam nhân của ta!”

Nàng nói vừa xong, hắn đã đưa tay cầm eo nhỏ của nàng, nàng ngẩng đầu lên, nghênh đón hắc mâu xinh đẹp của hắn.

Nguy rồi bây giờ, nàng cùng hắn đơn độc tại hậu sơn. Đây là hành động hết sức không lý trí.

“Không!” Nàng muốn chạy trốn, hắn lại đem nàng ôm chặt hơn.

“Về sau không cho phép nàng làm tiếp loại việc nặng này.” Thanh âm của hắn nhu hảo truyền vào trong nàng, làm nàng vốn đã hoảng loạn trong lòng càng thêm bất an.

“Nếu như ta mệt chết, ngươi không phải là càng vui vẻ hơn? Trừng phạt trả thù ta, không phải là tính toán của ngươi sao?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, bởi vì giọng nói nàng phảng phất như tiểu tức phụ chịu ủy khuất.

Hắn đau lòng ôm lấy nàng, ở trên mặt nàng hôn, hoàn toàn không để ý tới nàng né tránh. “Ta tìm nàng nửa ngày, chính là muốn được ôm nàng, gần gũi nàng.”

“Im! Ngươi nói lời này không xấu hổ sao?” Nàng nũng nịu nói.

“Ta vì nàng nói nhiều hơn lời ngon tiếng ngọt.” Hắn giống như là cố ý trêu chọc nàng, ở bên tai nàng thổi khí, làm thân thể nàng không tự chủ được một hồi run rẩy.

“Nhưng ta không muốn nghe.” Nàng liều chết muốn tránh khỏi hắn, nhưng hắn cũng không để nàng như ý nguyện.

“Không muốn nghe? Được, vậy ta không nói.”

Lời của hắn làm nàng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lại có loại cảm giác mất mát.

Tại sao?

Chẳng lẽ nàng cũng mong đợi hắn có thể nói thêm nữa chút lời ngon tiếng ngọt, được người quan tâm, thương yêu hạnh phúc?

Không, không thể tiếp tục như vậy, nếu không.

“A!”

Nàng hét lên một tiếng, vội vàng vòng cổ hắn, kinh ngạc hắn đột nhiên ôm lấy nàng hướng bờ sông đi.

“Ngươi muốn làm gì? !”

“Chúng ta đi bơi.”

“Cái gì? !” Sắc mặt nàng một hồi trắng xanh, “Ta không biết bơi!”

“Không sao, ta dạy nàng.”

“Không muốn.” Nàng thất sắc ôm chặt hắn.

Thủy Tàn Tâm cười nhìn nàng, “Nàng không nghịch nước sao?”

Nàng liền vội vàng lắc đầu.

Hắn ôm nàng đi tới sông nhỏ, nước sông không sâu, đến thắt lưng hai người. nước sông lạnh lạnh đánh thẳng vào thân thể nàng, làm nàng thở hock vì kinh ngạc.

“Nước sâu đến eo nàng, nàng không cần lo chết chìm. Huống chi.” Hấn ôn nhu vuốt gương mặt béo mập của nàng, “Có ta ở bên cạnh nàng đây, nàng không cần sợ gì cả.”

Trong nháy mắt, tim nàng bởi vì lời hấn nói mà ngừng đập. Nàng lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, cảm giác được mình vừa lạc vào trong ánh mắt hấn.

“Nguyệt Quang, ta không biết là gặp phải cái thần bí gì, càng nhìn nàng càng thích.” Hấn cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phảng phất cả đời này nhìn thế nào cũng không ngán.

“Không phải người nói ta không đẹp ——”

Lời nàng mới nói một nửa, đầu hấn liền cúi thấp, đôi môi ấm áp lần nữa thật sâu hôn nàng.

Nhịp tim cùng hô hấp của nàng phảng phất đều ngưng lại một khắc.

“Ta sai rồi. Ở trong mắt của ta, nàng so bất kỳ nữ nhân nào cũng đẹp hơn.” Hấn thật lòng thành ý nói.

“Nguyệt Quang, ta nghĩ muốn.” Hấn lăm bằm, nhẹ nhàng hôn mặt của nàng, lại khẽ cắn vành tai của nàng, giống như đại nam hài làm nũng.

Nguyệt Quang thất bại thở dài, cố gắng đẩy hấn ra, nhưng là hấn vững vàng khóa lại nàng, không ngừng hôn nàng, bàn tay cũng không an phận ở trên người của nàng dao động, làm nàng hô hấp hết sức dồn dập.

“Không tại sao. Ta không thể để cho người đối với ta muốn làm gì thì làm.” Nàng nói với, dường như cũng tự nhủ với mình.

Hấn nhẹ gặm cái cổ tuyết non của nàng, đôi mắt đen sâu thăm lóe ra tia dục vọng, “Nàng đã đáp ứng ta, nàng quên sao?”

“Ta.”

“Hay là nàng đổi ý rồi? Vậy ta cũng có thể không cần tuân thủ ước định, đoạt lấy nàng, thưởng thức tư vị nàng ——”

Sắc mặt nàng thay đổi, thủ giấy khỏi hấn, “Buông ta ra!”

Hấn kéo lấy cổ tay nàng, đem nàng kéo hướng mình, hơi thở nóng phun trên mặt của nàng, từng chữ từng chữ nói: “Nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, đúng không?”

Nàng có thể nói không sao?

Nàng động khuôn mặt nhỏ nhắn, cự tuyệt hưởng ứng.

Đột nhiên, hấn kéo nàng xuống, nàng không đứng vững, cả người ngã nhào xuống sông, nước sông nhanh chóng che mất toàn thân của nàng.

“A. Cứu mạng a! Ta không biết bơi.” Tay nàng chân khua khoáng, hô to, sợ tới cực điểm.

“Đại tiểu thư của ta, nước mới đến eo nàng, nàng đứng lên là được mà.” Hấn vừa bực mình vừa buồn cười nói, tựa hồ cũng không tính xuất thủ cứu giúp.

Nguyệt Quang có nghe được lời của hấn, nhưng hai chân nàng như nhũn ra, muốn đứng lên lại không thể!

Nam nhân này thấy chết mà không cứu, nàng thành quỷ cũng phải quanh quẩn bên hấn. Nghĩ tới đây, miệng nàng hé ra, lại uống vài miếng nước.

Thủy Tàn Tâm vốn cho là nàng đang hù dọa hấn, cho nên chẳng qua là đứng nhìn nàng đùa giỡn. Nhưng là nàng tựa hồ càng ngày càng có cái gì không đúng.

“Nguyệt Quang!” Hấn kêu to, đưa tay muốn bắt lấy nàng, nhưng tay của hấn chỉ kéo đến vạt áo của nàng, nước sông chảy xiết liền đem nàng đẩy đi phía trước.

“Nguyệt Quang!”

Hấn liều chết đuổi theo, nhưng y phục ướt đầm làm hành động hấn trở nên chậm lại ——

Rốt cục, hấn bỏ nhào thân kéo nàng, đem nàng từ trong nước ôm lấy, đi về phía bên bờ.

Nguyệt Quang không ngừng ho khan, nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống, hai tay nắm chặt không khách khí đâm hấn, “Người muốn hại chết ta phải không?” Xú nam nhân đáng ghét! Nếu như không phải là hấn nói muốn bơi, nàng cũng sẽ không gặp phải nguy cơ chết chìm!

“Ta nào có? ! Ta chỉ là ——”

“Người cố ý! Khụ khụ khụ.” Nàng quá mức kích động. Lại ho lên, còn vừa đánh hấn, muốn đem tất cả kinh sợ vừa rồi phát tiết trên người hấn.

Thủy Tàn Tâm cũng sợ hãi. Hắn ôm chặt lấy nàng, trong lòng âm thầm trách mắng mình lỗ mãng sơ sót. “Thật xin lỗi.”

Ba!

Một thanh âm bật tai vang lên làm hết thảy ngưng tụ!

“Nàng dám đánh ta? !” Thủy Tàn Tâm quả thực không thể tin được.

Nguyệt Quang bị tức giận trên mặt hắn dọa sợ, không chút nghĩ ngợi đẩy ra hắn đứng dậy bỏ chạy, nhưng mới chạy mấy bước, ngay sau đó bị hắn đuổi theo.

“A!” Nàng bị hắn đụng ngã ở trên cỏ.

“Không.” Nàng liều mạng giãy giụa, tuy nhiên nó không ngăn cản được hắn. Hắn ôm lấy nàng. Đi về một gian phòng nhỏ gần bờ sông.

Bình thường luyện công xong, hắn sẽ ở trong phòng nhỏ nghỉ ngơi một chút, hiện tại vừa đúng lúc có công dụng.

Hắn đẩy cửa căn phòng nhỏ ra, ném nàng lên chiếc giường duy nhất.

Nàng không kịp đứng dậy, hắn đã tựa như ác ngao lao về phía nàng.

“Không được.”

“Chưa bao giờ có nữ nhân dám đánh ta. Chỉ có nàng!” Hắn bắt được hai tay của nàng, đặt trên đầu nàng.

Đau quá! Nguyệt Quang cảm giác mình tay bị hắn bẻ gãy. “Ngươi làm đau ta.”

“Ta muốn nàng đau! Để cho nàng nếm thử mùi vị bị người tổn thương!”

“Là ngươi không đúng ——”

“Tại sao nàng không chịu giống như những nữ nhân khác, ngoan ngoãn nghe lời?”

Những nữ nhân khác? !

Nguyệt Quang tức giận trong lòng bởi vì đồ kỳ mà càng thêm bùng cháy. “Bởi vì ta không phải là người để cho ngươi tiết dục! Ngươi chính là một tên hạ lưu vô lại, vậy ngươi hẳn là nên đi tìm nữ nhân xứng đôi với ngươi, thí dụ như kỹ nữ!”

Hắn đột nhiên vươn tay dễ dàng nắm được cằm của nàng, bị lời nói của nàng làm kích động e rằng không khống chế được mình.

“Ta nói rồi, ta sẽ chinh phục nàng, đoạt lấy nàng. Nàng đừng mơ tưởng phản kháng ta!”

“Ngươi dựa vào cái gì?” Nàng nghiêng răng nói, thân thể bởi vì tức giận mà run rẩy.

“Chỉ bằng cái này!”

Hắn cúi đầu hung hăng hôn nàng, mạnh mẽ xâm nhập trong miệng nàng, tràn đầy tham muốn chiếm giữ cùng từng phật cùng nàng dây dưa, cướp lấy ngọt ngào trong miệng nàng.

“Dừng tay.” Nàng không khuất phục! Nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

“Ta sẽ không nghe bất kì một câu nào của nàng nữa!” Hắn dùng lực kéo y phục của nàng.

“Không được! Dừng tay.” Khuất nhục, nước mắt tựa như những hạt trân châu lăn xuống gương mặt của nàng.

“Mới vừa rồi không phải nàng còn rất hung dữ sao?” Hắn châm chọc.

Nguyệt Quang không cách nào nhịn được, đưa tay lại muốn đánh hắn một cái tát, lại bị hắn trước một bước bắt được tay của nàng.

“Muốn bạo ngược sao? Được, ta giúp nàng!”

Hắn rút cuộc muốn làm cái gì?

Nguyệt Quang nhìn chăm chú vào hắn, chỉ thấy hắn vẻ mặt lạnh lẽo, như ác ma từ địa ngục, trong lòng nàng rất sợ hãi.

“Ngươi đừng làm loạn! Nếu không ta sẽ kêu to!”

“Kêu đi! Nàng càng kêu ta càng hưng phấn!”

“Không.”

Không còn kịp rồi, y phục của nàng đã bị hấn thô bạo xé ra, bàn tay to của hấn sờ lên bộ ngực mềm mại trắng nõn của nàng.

“A.” Cảm giác chạm điện làm nàng không nhịn được kêu thành tiếng. Nàng cắn môi dưới, không muốn ở trước mặt hấn phát ra bất kỳ thanh âm gì, làm hấn đắc ý.

“Nàng cùng ta đã không phải quan hệ bình thường, hiện tại ta chỉ đề cho quan hệ này càng thêm xác định!”

Nói xong, hấn cúi đầu hôn xuống da thịt tuyết non như mưa. Nhũ phong tuyết trắng cao vút cùng hai điểm nhỏ khê run, nhìn hết sức mê người.

Lần này hấn nhất định phải đoạt lấy nàng, không cho nàng kháng cự hấn nữa!

“Không.”

“Nàng suy nghĩ về Văn lão gia một chút đi!”

Nàng cứng đờ, “Ngươi muốn nói gì?”

“Nàng ban đầu đến Cuồng Phong trại, chính là để cho cha nàng được bình an. Chẳng lẽ nàng ngây thơ cho là, một tiểu mỹ nhân như nàng rơi vào hang sơn tặc, còn có thể toàn thân trở về sao?” Ngón tay của hấn càng thêm tà tứ nhẹ xoa xoa nhũ hoa nhạy cảm.

“Không.”

“Nàng chỉ cần một nam nhân là ta, hay là muốn ta đem nàng thưởng cho huynh đệ trong trại?” Hấn chẳng qua là dọa nàng một chút. Thật ra thì trong lòng hấn mới không làm được như vậy.

“Hạ lưu!” Nàng lại cho hấn một bạt tai.

“Nàng lại đánh ta? !” Ánh mắt của hấn cuồng mãnh mà hung bạo.

“Ngươi có thể đánh lại!” Nàng cãi lại.

“Ta không muốn trên da thịt trắng như tuyết lưu lại bất kì dấu vết xấu xí nào.” Hấn tà tà cười.

“Hạ lưu!” Nàng xấu hổ dùng hết khí lực toàn thân muốn kháng cự hấn, không nghĩ tới nàng càng phản kháng, hấn lại càng hưng phấn.

“Phản kháng cũng vô dụng, hôm nay ta nhất định muốn nàng!”

“Ngươi. A!” Nàng không nhịn được kêu nhỏ, bởi vì hấn cúi đầu vào một bên nhũ hoa, thỏa mãn vừa ầm áp vừa tràn đầy mùi thơm thiếu nữ

“Dừng tay.” Nguyệt Quang lăm bằm ngăn cản.

Nội tâm ở nơi xó xỉnh nào, nàng biết mình nên tránh ra, nhưng là, nàng vô lực kháng cự.

Khuỷu tay của hấn tựa như sắt cứng, ngực của hấn bá đạo như thế, cuồng vọng khơi dậy ham muốn ản sâu trong cơ thể nàng.

“Nàng bây giờ nói không muốn, nhưng ta bảo đảm với nàng, sau đó nàng sẽ kêu ta đừng có ngừng.”

Nàng còn chưa kịp hiểu tới đây hấn muốn làm cái gì, bàn tay to của hấn đã không khách khí trượt đến giữa hai chân nàng.

“Ngươi. Đứng!” Nàng vội vàng kẹp chặt chân của mình, cả khuôn mặt đỏ bừng đáng yêu.

“Đứng?” Hấn cười tà, “Có lẽ nàng vẫn chưa rõ, bây giờ nơi này là ta ở làm chủ.” Hấn dùng lực ngăn chân ngọc của nàng, dùng đầu gối của mình ngăn lại nàng, để cho hai chân nàng không cách nào kẹp chặt, tiếp ngón tay của hấn thăm dò thật sâu vào giữa hai chân nàng.

“Nàng đã ướt rồi.” Tay hấn chạm tới cánh hoa đã ướt át của nàng, ngón giữa nhẹ ấn tiểu huyệt mẫn cảm, nhẹ nhàng ma sát.

Nguyệt Quang không nhịn được loại khoái cảm mãnh liệt đó, thờ hốc vì kinh ngạc, lực cường đại cơ hồ làm nàng chống đỡ không được.

“Buông ta ra.” Vừa xấu hổ vừa mắc cỡ nước mắt tự chảy ra, nhưng nàng lại không có sức lực, chỉ có thể mặc cho ngón tay hấn thăm dò ào nơi chật chội của nàng.

Nàng không kìm hãm được mà nín thở, không hiểu là mình đang sợ, hay là có một chút hưng phấn.

Không! Không thể nào! Tại sao nàng có thể có loại cảm xúc này? !

Ngón tay của hắn bắt đầu từ từ co rút, đưa bốn tiểu huyết mạch của nàng, từng trận khoải cảm do tay hắn ruyền tới làm cho nàng không nhận được giây dựa thân thể.

“A.” Ngón tay của hắn ở trong cơ thể nàng mãnh liệt chạy nước rút, Nguyệt Quang rất nhanh liền bị lạc trong khoải cảm.

Đồng thời hắn cũng mút lấy nhũ hoa vươn cao của nàng, dẫn nàng tới vong tình cùng phát ra nhiều tiếng thờ gấp, thân thể mềm mại đỏ bừng mê người.

Mái tóc đen quăn lên cánh tay của hắn, bộ dạng nàng càng thêm quyến rũ hơn. Vào giờ phút này, hắn chỉ muốn hung hăng đoạt lấy nàng, cái gì cũng không thể suy nghĩ thêm.

“Ta muốn nàng!” Hắn không để ý tới nàng hét lên kháng nghị, đem cự đại của mình phóng thích ra.

“Không! Không được.”

Không còn kịp rồi.

Hắn như thanh củi nóng mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể nàng, cướp đi trong sạch của nàng.

“A ——” Một trận đau đớn tê tâm liệt phế làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhăn nhó, nước mắt nhanh chóng từ khóe mắt lăn xuống.

“Đau quá.” Hai tay nàng muốn đánh hắn, nhưng vừa mới động đây nàng liền đau đến không chịu được, chỉ có thể bắt lực bắt hai cánh tay của hắn, hi vọng hắn có thể lui ra ngoài, không cần để cho nàng đau đớn thêm nữa.

“Ta biết nàng rất đau, mà ta cũng không dễ chịu.” Hắn bị nàng bao bọc thật chặt, nếu như không tự chủ mạnh mẽ, chỉ sợ hắn sẽ phải mất thể diện.

Nguyệt Quang vẫn khóc đến thương tâm, đột nhiên hắn hôn nàng.

Lòng nàng đột nhiên chấn động, đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn hắn chằm chằm. Nụ hôn của hắn vẫn đầy thô bạo, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp của hắn.

Nụ hôn kỳ tích của hắn dường như xóa đi cảm giác xé rách lúc hắn xâm nhập mang đến cho nàng, không để cho nàng phải chịu đựng như vậy nữa.

Nàng không nên hưởng ứng hắn, nhưng hắn đã bắt đầu di động ở trên người của nàng.

“A.” Nàng ngấm khe càng thêm kích thích dã thú trong cơ thể hắn.

Hắn một lần lại một lần đi vào lại rút ra, đem nàng một lần lại một lần đẩy dục vọng lên cao, nàng chỉ có thể vịn chặt hắn, cảm giác mình hoàn toàn hòa tan trong vòng tay hắn.

Động tác của hắn từ từ tăng nhanh, mỗi một lần chạy nước rút đều làm thân thể nhỏ bé của nàng chấn động, trải qua chuyện này nàng căn bản không cách nào chịu đựng cuồng vọng của hắn.

Nàng cho rằng mình sẽ bị hắn giết chết mất, nhưng cũng không phát hiện đau đớn trong tiểu huyết mạch đã có chút giảm bớt, cái miệng nhỏ cũng của nàng cũng không nhận được phát ra tiếng kêu thống khổ hòa lẫn vui sướng.

“A. Cảm giác thật kỳ lạ.” Nàng phun ra một chuỗi lời ý loạn tình mê, chấp tay lên thân thể nghênh hợp hắn, cả người dường như bay lên trời, bay bổng nhẹ nhàng.

“Nguyệt Quang!” Hắn khàn khàn gọi.

Nàng mở ra cặp mắt sưng mù, bắt gặp cặp mắt cuồng nhiệt của hắn, bị khát vọng thân tình kia mê hoặc.

“Nguyệt Quang, nàng thật ngọt.” Bàn tay tham lam của hắn vuốt ve toàn thân nàng, mỗi một tắc da thịt trắng nõn, hưởng thụ xúc cảm tình tẻ kia.

Hắn không phải là không có nữ nhân, nhưng thỏa mãn khi cùng nàng ở chung một chỗ, là kinh nghiệm trước kia so sánh với nhau.

“A.” Móng tay của nàng cắm thật sâu vào lưng của hắn, nhưng nàng không có phát giác, hắn cũng không còn chú ý.

Đến khi đạt tới cao trào, hắn ôm lấy thân thể xinh đẹp của nàng, nhanh chóng kéo ra đưa vào, tiếp theo thân thể hắn đột nhiên run lên, cuối cùng đem hạt giống bắn vào nơi ấm áp của nàng, hai người đắm chìm trong cuồng nhiệt kích tình.

Kích tình đi qua, hai người cũng không có động dẩy, bên trong nhà chỉ có tiếng thờ dốc hai người, trong không khí tràn ngập mùi ái muội.

Cái này là thần bí giữa nam và nữ sao?

Thì ra là hắn cuồng dã như thế, làm người ta ham muốn. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ đạt tới cảnh giới.

Mùi của hắn, cơ thể của hắn, chiếm giữ của hắn đã khắc sâu vào trong cơ thể nàng, linh hồn nàng.

Nàng biết mình đã không còn là Nguyệt Quang trước kia.

Mà tất cả đều là nam nhân ích kỷ, đáng hận này ban tặng!

Nguyệt Quang chưa từng oán hận một nam nhân như thế, bất quá nàng cũng hiểu được, nàng hận người nhưng nàng càng hận nàng hơn.

Hắn có thể đoạt lấy thân thể của nàng, nhưng hắn đừng vọng tưởng lấy được lòng của nàng! Một khi lão gia bình an vô sự, nàng tuyệt đối sẽ chạy trốn thật xa!

“Nguyệt Quang.” Thủy Tàn Tâm khẽ gọi.

Nguyệt Quang lật người, không để ý tới nam nhân bên cạnh.

“Nguyệt Quang, ta.” Hắn biết mình mới vừa rồi bị kích động. Hắn muốn nàng, nhưng cũng ngờ rằng mình như một dã thú.

“Ta không muốn nói chuyện với ngươi, ta cái gì cũng không muốn nghe!” Nguyệt Quang tức giận kêu.

Thủy Tàn Tâm đưa tay kéo nàng quay về phía mình, “Nàng định dùng cách trẻ con này để trả thù ta sao?”

“Ta làm sao dám đây? Tam đương gia.” Nàng lạnh nhạt châm biếm.

“Nàng phải biết đây đều là nàng ép ta! Dù sao tất cả của nàng đều là của ta, bất quá ta chỉ là cảm đồ thuộc về ta ——”

Lời hắn vừa mới dứt, chỉ thấy một vật đập về phía hắn. Hắn nhanh như chớp tránh được, nếu không trên đầu nhất định sẽ bị đập mạnh.

“Tốt nhất nàng đừng cố tình gây sự nữa, nếu không hậu quả tự mình phụ trách!” Hắn cũng nổi giận.

“Tự mình phụ trách?” Nguyệt Quang đã mất đi lý trí, bắt đầu tìm bất kỳ đồ có thể ném, “Được, ta đánh chết ngươi trước, sau đó sẽ tự mình phụ trách!”

“Nàng ——”

“Ta không muốn gặp lại được ngươi! Ngươi rút đi!” Nàng đem đồ có thể ném ném về phía hắn.

Hắn nhanh nhẹn tránh được hết, bắt được tay của nàng. “Nàng bình tĩnh một chút! Bất quá chỉ là một cuộc hoan ái nam nữ mà thôi. Nàng vừa rồi không phải là cũng rất hưởng thụ?”

Nguyệt Quang bị lời của hắn đâm thẳng, nàng dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn hắn, hít một hơi thật sâu, “Được, giờ ngươi cũng đã được hưởng thụ, chỉ cần ngươi thả cha ta, ta liền quên con ác mộng này.”

Thủy Tàn Tâm nhú mày, nàng đem tất cả của hai người nói như vậy sao? !

“Muốn ta thả cha nàng có thể, nàng nhất định phải cho ta hài lòng!” Hắn cũng không tin không trị được nàng!

“Ngươi!”

“Nếu như làm không được, nàng đời này cũng đừng mơ tưởng gặp lại được hắn!”

Lời nói vô tình của hắn làm tâm nàng chấn động, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi không thể.”

“Ta có cái gì không thể? Dù sao nàng hận ta, ta cũng không ngại để cho nàng càng hận ta hơn! Tóm lại nàng đừng nghĩ thoát khỏi ta, đời này chúng ta là dây dưa không rời!”

Nguyệt Quang phảng phất thấy án tử hình, cả người vô lực ngồi liệt trên giường, không hề có bất kỳ giãy giụa nữa, chỉ yên lặng chảy nước mắt.

Nước mắt của nàng làm hắn vô cùng khổ sở, bất quá hắn cũng nhất định để cho nàng biết rõ, hắn mới là chủ nhân của nàng.

Hắn nâng đầu nàng lên, cặp mắt đen lẳng lẳng nhìn nước mắt chảy trên khuôn mặt nàng, hai tay ôn nhu vì nàng lau đi lệ, thanh âm khàn khàn nói: “Vừa nãy là ta quá kích động, nhưng ta sẽ không hối hận.”

Nói xong, hắn ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng, trở về nhà, mà Nguyệt Quang nhu thuận dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Nàng mệt mỏi.

Cho dù muốn chạy trốn khỏi hắn, cũng đợi ngày mai hãy nói. Hiện tại, nàng cần nghỉ ngơi thật nhiều.

Tất cả đợi ngày mai hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trải qua trận cãi vã kịch liệt trong căn nhà gỗ nhỏ, Nguyệt Quang tưởng rằng Thủy Tàn Tâm sẽ không dễ dàng sống dễ chịu, lại không nghĩ rằng, hắn không có trở lại tìm nàng.

Hắn cũng giận dữ nàng sao?

Hắn cho là nàng sẽ khổ sở sao?

Không! Nàng vừa lúc được nhàn rồi.

Mấy ngày nay, nàng không ngừng hỏi thăm lão gia bị giam ở nơi nào Cuồng Phong trại, cũng mặc kệ nàng dùng phương pháp gì, cũng không hỏi thăm được tung tích lão gia.

Vì vậy hôm nay nàng quyết định.

Nàng muốn đi gặp Nhị đương gia Hòa Vô Tình, đem tất cả hỏi rõ.

Trừ Đại đương gia cùng tân thê từ đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, đại sự trong trại Nhị đương gia hẳn phải là rõ nhất.

Hi vọng hắn có thể vì nàng cởi bỏ nghi hoặc trong lòng.

Nguyệt Quang cố ý làm mấy thứ điểm tâm sở trường đi tới Hồng Nhan Cư, nơi ở của Hòa Vô Tình, chỉ thấy Hồng Nhan Cư này trăm hoa đua nở, tiểu kiều lưu thủy (cầu nhỏ nước chảy), thật là chốn đào nguyên.

Đi tới hoa viên Hồng Nhan Cư, nàng đưa mắt liền thấy Hòa Vô Tình đang đứng trước một đóa hoa, nàng khó khăn bước đến, “Hoa làm sao vậy?”

“Nó đang gọi ta.”

“Đang gọi người?” Nguyệt Quang không hiểu, cùng hắn đứng trước hoa nhi, chuyên chú nhìn vào đóa bạch sắc.

Tại sao nàng lại không nghe được?

“Nàng đang làm gì thế?” Hòa Vô Tình tò mò hỏi.

Nàng quay đầu nhìn hắn. “Người không phải nói nó đang gọi người.”

Oa! Bộ dạng hắn thật là đẹp đó.

Mặc dù trước kia chỉ thấy qua hắn, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, nàng vẫn không nhận được mặt đỏ tim đập.

Bất quá nàng chẳng qua là thương thức, cũng không có bất kỳ ý nghĩ không an phận.

Kỳ quái, đều là nam nhân, đều rất đẹp trai, nhưng là nàng thấy Thủy Tàn Tâm lúc không tự chủ được hô hấp sẽ tăng nhanh, đối với công tử đẹp trai trước mắt, nàng trừ than thở ở ngoài, cũng không có quá nhiều ý nghĩ.

Hòa Vô Tình lặng lẽ nhìn nàng một lát, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh cái bàn đá ngồi xuống.

“Điểm tâm này là muốn đưa tới cho ta sao?” Hắn chỉ chỉ cái khay trên tay nàng.

“A, đúng.” Nàng phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem điểm tâm đặt ở trước mặt hắn, “Những thứ này là ta tự tay làm, Nhị đương gia nếm thử một chút.”

“Cũng được. Vừa lúc ta đói bụng.”

Nguyệt Quang vội vàng giúp hắn lấy điểm tâm, bưng cái chén. Dù sao nàng có việc cầu người nhà, cũng phải nịnh bợ một chút.

“Ngươi tìm ta làm cái gì?” Hỏa Vô Tình mở miệng hỏi.

“Ta. Nhị đương gia thật là lợi hại, cái gì cũng không lừa được ngươi.”

“Nàng ngồi xuống, vừa ăn vừa nói đi.”

Nghe được hần nguyên ý nghe thỉnh cầu của nàng, Nguyệt Quang vui vẻ ngồi xuống, hướng hần hỏi tất cả mọi chuyện.

Mà chân tướng sự tình làm nàng trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy!

“Thì ra là lão gia là ở Đại Đầu trại. Không được, ta phải đi Đại Đầu trại đổi lão gia trở về!”

“Lão gia?”

Nguy rồi! Nàng nhất thời tình thế cấp bách, nói ra miệng.

“Nàng không nói ta cũng biết rõ. Nàng không phải là thiên kim tiểu thư Văn gia, bởi vì ——”

“Bởi vì ta không phải là đệ nhất mỹ nhân! Ta biết ta không đẹp như tiểu thư, nhưng ta sẽ đem hết toàn lực bảo vệ tiểu thư, cứu hồi danh gia, báo đáp ân tình của bọn họ!”

“Quả đúng như ta dự đoán, tiểu nha hoàn vừa vô tội vừa ngu ngốc.” Hỏa Vô Tình ném một hộp trà thơm

“Làm sao ngươi có thể ——”

“Ta nói sai sao?” Hần lạnh lùng phản bác, “Nàng có biết nàng một tiểu nữ nhân tiến vào Đại Đầu trại sẽ có kết quả gì?”

“Ta ——”

“Nơi đó không có Thủy Tàn Tâm có thể che chở nàng, bọn họ sẽ đem nàng từng miếng từng miếng ăn sạch, sau đó sẽ đem nàng cho nam nhân toàn bộ trại! Nàng cũng đừng vọng tưởng nàng có bất kỳ cơ hội báo ân, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thủ chiếm dụng! Huống chi. Nếu như chúng phát hiện nàng không phải là tiểu thư Văn gia, kết quả sẽ như thế nào?”

“Này.” Sắc mặt nàng trắng bệch, một lòng sợ hãi ngổn ngang.

“Bất quá coi như nàng vận mệnh tốt, bị lão Tam của nhà chúng ta nhìn trúng. Nàng đi cầu hần, hần có thể sẽ giúp nàng đem người cứu về.”

“Có thật không? Hần có thể không?” Nàng vội vàng hỏi.

“Hần dĩ nhiên có thể. Chi là. Nàng gần đây có phải hay cùng hần cãi nhau?”

“Ta.” Ngay cả bọn họ gây gổ hần cũng biết? !

Bắt gặp ánh mắt hiểu rõ hất thảy của Hỏa Vô Tình, Nguyệt Quang không thể làm gì khác hơn là thờ dài. “Ta nghĩ, cái gì cũng lừa không được ngươi.”

Hỏa Vô Tình cười vui vẻ, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ, làm người ta mờ mắt.

Nguyệt Quang không kìm hãm được đỏ mặt.

“Nàng sẽ không phải là cũng yêu ta chứ?” Hỏa Vô Tình trêu nói.

Nguyệt Quang đột nhiên ngẩng đầu, lại lập tức lắc đầu, “Ta chỉ là cảm thấy bộ dạng ngươi đẹp. đẹp.”

“Đẹp như thế nào?”

“Thật là đẹp.”

Hần sững sốt một chút, sau đó mỉm cười vui vẻ, “Đẹp? Từ hình dung của nàng hết sức đặc biệt. Vậy. So với lão Tam, nàng thích người nào?”

Nguyệt Quang trong đầu trời lên gương mặt tuấn tú của Thủy Tàn Tâm như luôn mang theo sự khô hạn.

Này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là ——

Không thể nào? ! Nàng làm sao lại nghĩ đến hần? Nguyệt Quang vội vàng đem nam nhân đáng ghét trong đầu kia kéo đi, cố ý coi thường tâm ý của mình.

Hỏa Vô Tình có thể từ động tác của nàng biết được ý nghĩ của nàng, biết lão Tam cũng không phải là tự mình đa tình.

Nếu như không có lời ngoài ý muốn, nàng rất nhanh sẽ trở thành đệ muội của hắn.

“Nhị đương gia.”

“Nàng gọi ta nhị ca là được.”

“Không tốt lắm đâu?”

“Ta nói được!” Khẩu khí của hắn trộn lẫn nghiêm nghị cảnh cáo, làm nàng không thể không đổi lời nói.

“Ách, nhị ca. Trừ hắn ta ra, không ai có thể giúp ta cứu lão gia sao? Báo quan thì sao?” Nguyệt Quang hỏi.

“Nàng muốn gặp lão gia mất tay hay mất chân?”

Nàng tái nhợt mảnh liệt lắc đầu, “Đều không muốn!”

“Vậy thì được rồi. Lão Tam vì nàng, ngay cả sao trên trời cũng hái xuống được.”

Nguyệt Quang trên mặt khả ái đỏ ửng.

“Nhị ca, nguoi hiểu lầm. Hắn chẳng qua là cảm thấy ta rất khó chinh phục, mới có thể đem mục tiêu đề trên người ta. Chờ cảm giác mới mẻ biến mất, hắn có lẽ đều không muốn đề ý ta.”

Chẳng lẽ hắn mấy ngày này không tới tìm nàng, là vì nguyên nhân này?

“Nàng cùng hắn rất xấu sao?”

“Hắn. Chừng mấy ngày không có tới tìm ta.” Giọng nói của nàng khó nén mất mát cùng ủy khuất.

“Ai.” Hắn có ý nặng nề thở dài. “Chỉ sợ nàng nên đến cầu xin hắn thì tốt hơn, nếu không mạng lão gia nàng sẽ khó bảo toàn.”

“Nhưng đã lâu như vậy, lão gia có thể hay không đã.”

“Chúng ta có nhận được báo cáo đưa tin Đại Đầu trại, yêu cầu chúng ta đem nàng đưa qua. Ta muốn trước mắt Văn lão gia an toàn còn không có vấn đề.”

Tầng đá lớn trong lòng Nguyệt Quang lúc này mới buông xuống, nhưng câu tiếp theo của hắn lại làm nàng kinh hãi.

“Nhưng nếu như không nhanh đem Văn lão gia cứu ra, Văn lão gia cũng sẽ có nguy hiểm. Cho nên ta đề nghị nàng vẫn là ra mặt xin lão Tam.”

“Phải không?” Nàng cúi đầu, trong lòng nặng trĩu. Trải qua một trận âm ỉ lớn, muốn cùng hắn gặp mặt đã rất khó, chớ nói chi là cầu xin hắn.

“Yên tâm. Những người khác cầu xin hắn có lẽ sẽ không có kết quả, bất quá đối với nàng, có lẽ kết quả sẽ hoàn toàn bất đồng.”

Nguyệt Quang cũng không trả lời, trong mắt lóe ra tia bất an.

Đúng vậy a, kết quả sẽ hoàn toàn bất đồng — sẽ càng khó hơn.

Mặc dù không phải là cùng hắn ở chung thật lâu, nhưng nàng đối với hắn cũng căn bản hiểu rõ, lần này nàng đi cầu hắn, hắn chẳng lẽ lại không đem cơ hội này nắm lấy!

Bất quá vì lão gia, nàng cũng phải mặt dày đi cầu hắn.

Thật là tức chết hắn!

Thủy Tàn Tâm giận đùng đùng trở lại phòng, nặng nề đem cái ly ném xuống đất, nha hoàn vốn là đến dọn dẹp phòng hắn bị dọa cho sợ không dám lên tiếng.

“Đi ra ngoài!” Hắn gầm nhẹ.

“Dạ!”

Tiểu nha hoàn lập tức hướng cửa chạy, chỉ sợ không nhanh chóng thoát đi, tiếp theo sẽ trở thành vật hi sinh, chết không toàn thây.

Tiểu nha hoàn ra cửa sau, có một nữ nhân khác lặng lẽ đi vào.

Nếu bình thường, Thủy Tàn Tâm nhất định sẽ lập tức phát hiện có người đến gần hắn, nhưng bây giờ bởi vì hắn quá mức tức giận, cho nên mắt lòng cảnh

giác ngày thường.

Hắn đang tức giận bởi mới vừa thấy một màn kia — Nguyệt Quang lại cùng nhị ca vừa nói vừa cười!

Trước nhị ca nói muốn đóng cửa, ngay cả hắn muốn tìm nói một chút tâm sự, hắn đều nói không rảnh; nhưng hắn có thể gặp Nguyệt Quang, còn trêu chọc nàng cười đến vui vẻ như vậy.

Đáng ghét! Nàng cười đẹp như thế, nhưng lại không dành cho hắn. Ngay cả cùng hắn ở chung một chỗ thì nàng cũng không thêm mỉm cười với hắn!

Giờ phút này hắn thật muốn giết người — chỉ sợ đối phương là huynh đệ của hắn cũng giống vậy!

Nhưng vào lúc này, một đôi tay ngọc thon thon từ phía sau ôm lấy hắn, hắn bản năng bắt được tay của nàng, lực đạo to lớn, làm người nọ đau kêu thành tiếng.

“Tam đương gia, người sắp bẽ gãy tay ta.”

“Là nàng. Nàng tới làm cái gì?” Hắn bỏ tay của nàng, ngồi ở trước bàn, mặt không vui.

Tiểu Mai lộ ra nụ cười quyến rũ nhất, gần sát bên cạnh hắn, ôn ôn hỏi, “Tam đương gia, người ở đây tức cái gì?”

“Không có.”

Tiểu Mai ôn nhu xoa bóp bờ vai của hắn, để cho hương thơm truyền vào trong mũi hắn. Nàng đối với Tam đương gia anh tuấn nhiệt tình khát vọng đã lâu, ước gì có cơ hội đến gần hắn.

Hôm nay thấy hắn cùng Nguyệt Quang giận dỗi, làm nàng vừa ghen vừa ao ước. Nhắc đến tiểu tiện nhân, đáng đáp cũng không có đẹp bằng nàng, tính cách cũng không ôn nhu chăm sóc như nàng, tuy nhiên nó lại có thể lấy được chú ý của Tam đương gia!

Bất quá bây giờ ngược lại, Tam đương gia tựa hồ rất giận con tiện nhân kia, nàng có thể thừa cơ hội này khích bác ly gián.

“Tam đương gia, người tâm tình không tốt, để cho Tiểu Mai cùng người uống vài chén đi?”

Thủy Tàn Tâm nhìn vóc người nàng đầy đặn yếu điệu, có thể nói là mơ ước của nam nhân; quan trọng hơn là, nàng sẽ không cãi lại, sẽ không phản kháng hắn, thậm chí có thể dùng hết cách lấy lòng hắn.

“Được, nàng cùng ta uống vài chén đi!”

Một lúc lâu sau, Nguyệt Quang tìm đến Thủy Tàn Tâm, mới đi đến cửa phòng, liền ngưng cước bộ.

Bởi vì nàng nghe được Tiểu Mai đang nói chuyện, hơn nữa còn nhắc tới tên nàng —

“Tam đương gia, Nguyệt Quang kia thật là không biết điều, người đối với nàng tốt như vậy, nàng chẳng những không cảm kích, còn không đem Tam đương gia để ở trong mắt!”

Thủy Tàn Tâm cũng không có hưởng ứng, chỉ uống rượu. Tiểu Mai ân cần rót rượu cho hắn, cũng đem thân thể của mình dán trên người hắn.

“Tiểu Mai, nàng rất thích ta sao?” Thủy Tàn Tâm hỏi.

“Tam đương gia, người nói thẳng thật đó!” Nàng cố tình thẹn thùng cúi đầu, làm bộ người ta nhìn liền muốn đẹp nàng.

Nguyệt Quang bình sinh lần đầu muốn đánh nữ nhân, nhưng là nàng càng hận nam nhân khắp nơi lưu tình kia hơn! Nàng không tự chủ được mà nhớ tới, cánh tay của hắn đã từng ôm nàng như vậy.

Khi đó nàng không nghĩ tới, nếu như cánh tay của hắn ôm nữ nhân khác, nàng sẽ có nhiều đau đớn?

Hiện tại, nàng biết rồi.

Thủy Tàn Tâm cũng không biết Nguyệt Quang đứng ở cửa, hắn chỉ biết là hiện tại phải dựa vào Tiểu Mai mới lấy lại được một chút nam tử khí khái của hắn.

Hắn muốn chứng minh với mình, vẫn có rất nhiều nữ nhân thích hắn!

Thủy Tàn Tâm đem Tiểu Mai ôm tới, cúi đầu hôn nàng, đang mong đợi kích thích tình quen thuộc kia, nhưng hắn một chút cảm giác cũng không có.

Làm sao có thể?

Đại mỹ nhân trước mắt này đáng người nóng bỏng chủ động yêu thương, có thể nói là tất cả nam nhân cũng không dứt được, nhưng hắn làm sao một

chút cảm giác, thậm chí ngay cả phản ứng cũng không có?

Thủy Tàn Tâm lại cúi đầu hôn nàng, kết quả vẫn như vậy, không có cảm giác.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hắn nhìn thấy ở cửa có người, sững sờ.

Nàng đứng ở cửa từ lúc nào?

Nhìn thấy tất cả rồi sao?

Tốt nhất nàng nên nhìn thấy! Giờ phút này trong lòng hắn chỉ muốn thương tổn nàng, áp chế nhuệ khí nàng.

“Nhìn xem là ai! Nguyên lai là nàng”

Nguyệt Quang trong lòng sụp sụp, nhục nhã cùng tức giận, cho nên không để bị châm chọc, nàng đã xoay người chạy đi.

“Nguyệt Quang, nàng đứng lại cho ta!” Hắn rống to, muốn đuổi theo ra ngoài.

“Tam đương gia, không nên đuổi theo nàng, để cho nàng đi đi.” Tiểu Mai vội vàng kéo hắn.

“Buông tay!” Hắn tuyệt không thương hương tiếc ngọc đẩy nàng ra, vội vàng đuổi theo.

Tiểu Mai bị hắn hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, đem khuất nhục cùng đau đớn của mình toàn bộ đổ lên đầu Nguyệt Quang, trước khi đi, trong mắt lóe ra một đạo sát khí âm u lạnh như băng.

Thủy Tàn Tâm ở phía sau hoa viên bắt được Nguyệt Quang, Nguyệt Quang liều mạng muốn tránh hắn ra, nhưng hắn đem nàng ôm chặt hơn.

Mùi rượu xông vào mũi làm nàng nhũn mảy, “Ngươi là sâu rượu, thả ta ra!”

“Không thả!”

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Tiểu Mai vẫn còn ở chờ ngươi, ngươi nhanh đi đi!” Nàng hai tay cố gắng đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn không chút động đậy.

“Nàng đuổi ta? Thế nào, nàng không đợi được nghĩ muốn bỏ ta, cùng u hội (hẹn hò ^^) với nhị ca?”

“Cái gì?” Nàng khiếp sợ tròn to mắt.

Hắn chăm chú nhìn nàng, trong mắt tràn ngập lửa giận, vẻ mặt oán hận, tựa hồ tất cả hoài nghi, tức giận cùng bất mãn trong nháy mắt này cũng bộc phát ra.

“Ta đều thấy được! Lúc nàng đối mặt ta luôn là ngàn vạn không muốn, ngay cả nụ cười cũng tiếc rẻ. Nhưng đối với nhị ca ta, nàng lại ——”

“Đúng!” Nàng lớn tiếng cắt đứt hắn, “Ta cười với hắn, vậy thì làm sao? Ngươi cũng cùng Tiểu Mai cười đến dâm dăng như vậy?”

“Không phải như vậy!” Thủy Tàn Tâm lắc lắc nàng, khiến xương nàng như muốn gãy ra.

Hắn lửa giận ngược lại làm nàng bình tĩnh lại. Nàng lạnh lùng nói: “Đúng, không phải như vậy. Bởi vì ta cùng nhị ca là trong sạch! Về phần ngươi. . . . Ta không dám bảo đảm.”

“Nàng!” Hắn giận đến nói không ra lời.

“Nếu như ta không có xuất hiện, có lẽ ngươi đã được hưởng thụ? Đừng để ta phá hư chuyện tốt của ngươi, ngươi mau trở về đi!” Nàng muốn đẩy hắn ra, ngược lại hắn lại đem nàng ôm lấy.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng kinh sợ hỏi.

“Ta?” Khóe miệng hắn vẽ ra nụ cười làm người ta bất an cười. “Hưởng thụ !”

“Cái gì? !”

Nàng không kịp phản kháng liền bị hắn ôm trở về phòng, bị hắn hung hăng vút lên trên giường.

“Ngươi đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông của ta!” Nàng lớn tiếng nói.

“Ta đừng mơ tưởng? Vậy nhị ca ta được sao?”

“Ngươi!”

Hắn nhìn tay nàng vung lên, nhanh chóng bắt được cổ tay của nàng, dùng sức ngắt một cái, đem nàng kéo xuống trên giường, tiếp một động tác lưu loát, lật mình đè ở trên người nàng.

“Lại muốn đánh ta? Nàng chán ghét ta như vậy sao?” Hắn nói nhỏ, khuôn mặt tuấn mỹ đầy tối tăm, “Minh ta không thỏa mãn được nàng, nàng nhất định phải hạ tiện đi khắp nơi cầu dẫn nam nhân sao?”

“Ngươi đừng ngấm máu phun người!”

Rõ ràng là hắn cùng nữ nhân luôn ăn hiếp nàng ở chung một chỗ, thân thể Tiểu Mai cũng mau dính vào trên người hắn, hơn nữa hắn còn hôn nàng, không chỉ một lần!

“Ta ngấm máu phun người? Nàng dám nói nàng không thích nhị ca ta?”

Nàng cự tuyệt trả lời.

“Mỗi cô nương cũng đều yêu lang quân xinh đẹp, ngay cả đại tẩu ta cũng từng động tâm với hắn. Những nữ nhân khác bị hắn hấp dẫn ta không quan tâm, duy chỉ có nàng, ta không cho phép!”

Hắn mãnh lực bắt được hai vai của nàng, lực đạo to lớn, làm nàng cảm thấy mình sắp bị hắn bóp nát.

Hắn cho là nàng là yêu một đại hoa si (theo QT là mê gái, thôi thì e giữ nguyên là đại hoa si cho hay ^^) sao? Nguyệt Quang đau lòng vì mình bị hắn nói đến không chịu được như thế.

“Ngươi là sợ bị giành mất bởi nhị ca ngươi, cho nên ghen quá giận rồi, đúng không?” Nàng nói trúng tim đen, đâm vào hắn làm hắn bị thương trở thành đã thù cần loạn.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều liền quăng nàng một bạt tai, trên gương mặt tuyết trắng của nàng để lại dấu tay, khóe miệng cũng trộn lẫn một tia máu.

Trong lòng hắn lập tức hối hận vô cùng. “Nguyệt Quang.”

Nàng ngưng mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy lệ quang oán hận, nhưng nàng không để mình rơi lệ trước mặt hắn, chẳng qua là dùng ngữ điệu lạnh như băng vứt bỏ những gì đối với hắn —

“Ngươi quả nhiên còn kém nhị ca ngươi!”

“Cái gì? !”

“Ta nói cho ngươi biết, ta thích nhị ca ngươi, ít nhất hắn hiểu được ôn nhu chăm sóc, là lang quân như ý trong suy nghĩ mỗi cô nương, không giống ngươi, là một đại hỗn đản chỉ biết đánh nữ nhân!”

“Nàng!”

Hắn nâng lên tay, lại đón nhận ánh mắt hoảng sợ của nàng, trong lòng một trận đau nhức.

Trời ạ! Hắn đang làm gì?

Hắn cư nhiên động thủ đánh nữ nhân?

Hơn nữa còn đánh nữ nhân mình yêu thích!

Phảng phất có người cảm mạo cơn đánh vào đầu hắn, hắn buông nàng ra, lui vào trong phòng, sắc mặt tái nhợt nhìn vào nàng.

Thấy nàng quật cường, trên mặt in ấn tay của hắn, hắn đột nhiên không biết mình như vậy, cũng thống hận mình như vậy.

“Ta hận ngươi!” Nàng nghiêng răng, nói từng chữ một.

Hắn rùng mình, muốn nói gì, lại vẫn không nói ra miệng, không nói lời nào xoay người rời đi, để nàng đứng đó một mình.

Cõi lòng tan nát, lệ cũng không ngăn được chảy xuống, Nguyệt Quang nằm lý ở trên giường, trừ khóc, vẫn là khóc.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Nguyệt Quang không biết mình ngủ mê bao lâu, khi nàng tỉnh lại thì đã trời tối.

Nàng cho là trong phòng chỉ có mình nàng, đang muốn đứng dậy —

“Nàng muốn đi đâu?” Đôi cánh tay đột nhiên từ phía sau nàng ôm lấy, dọa nàng sợ đến hét ầm lên.

“A!”

Nàng hoa dung thất sắc muốn kéo bàn tay đang ôm eo nàng ra, nhưng thế nào cũng không ra, mà nàng cũng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Xem ra hẳn lại chạy đi uống nhiều rượu hơn, làm mình say hơn, điên cuồng hơn.

“Ngươi không phải đã đi rồi sao?”

“Thật sự là ta muốn đi, muốn vĩnh viễn tránh khỏi nàng, nữ nhân vô tâm này. Nhưng là, ta không cam lòng!”

Hắn đem người nàng quay lại, tràn đầy tức giận cùng khát vọng thô bạo che miệng nàng lại. Nàng muốn kháng cự, hẳn lại càng thêm dùng sức.

Hắn không chấp nhận nàng kháng cự! Lòng của nàng, người của nàng, tất cả của nàng hẳn đều muốn, tuyệt đối không cho phép kẻ nào cướp đi?

“Nàng là của ta, ai cũng không cho phép cướp đi nàng!”

“Không.”

“Chẳng lẽ nàng đối với ta một chút tình cảm cũng không có?” Hắn thống khổ nói nhỏ.

Nguyệt Quang mở to mắt nhìn hắn.

Nếu như nàng đối với hắn không có tình cảm, như thế nào lại phải kháng cự khổ cực như thế? Nguyệt Quang ở trong lòng hồ to, nhưng một chữ cũng không nói ra.

Môi của hắn rơi vào cổ của nàng, cuồng liệt mút da thịt nàng so với tơ lụa càng mềm mại hơn, làm cho nàng vô lực run rẩy.

Nguyệt Quang hô hấp từ từ rối loạn, thân thể hắn gần sát, cảm thụ lửa nóng từ trên người hắn truyền tới.

“Ngươi không được chạm vào ta! Hai tay của ngươi sờ qua nữ nhân khác.” Nghĩ đến hắn và Tiểu Mai thân thiết, tức giận, ghen tỵ nước mắt cũng nữa không cầm được chảy xuống. Nàng hai tay vùng mạnh quỳn, không ngừng đánh vào người hắn.

“Ta biết sai rồi!” Hắn giữ hai tay của nàng, vội vàng nói: “Cho tới nay ta muốn chỉ có nàng, không có người khác.”

Hắn hôn nàng thật sâu, hôn mãnh liệt như vậy, cuồng nhiệt như vậy, Nguyệt Quang cũng không tự chủ mà nghiêng hợp hắn. Nàng phát hiện mình không muốn kháng cự, giờ phút này nàng chỉ muốn được hắn ôm ấp, yêu thương, không muốn nghĩ nhiều như vậy nữa.

Hắn bất giác thoát đi y phục trên người nàng, da thịt nàng trắng như ngọc, có lồi có lõm, thân thể mềm mại tan mát ra ánh sáng xinh đẹp.

Ánh mắt khát vọng của hắn nóng rực làm lòng nàng hỗn loạn, thẹn thùng cúi đầu, xấu hổ nhìn hắn.

Mà sự thẹn thùng này càng thêm thúc giục ham muốn trong cơ thể hắn, bàn tay hắn không an phận vuốt ve nhũ phong tuyết non của nàng, cảm nhận lòng bàn tay có một điểm nhỏ nhanh chóng vươn lên.

“A.” Miệng nhỏ của nàng bật ra từng tiếng kêu tiêu hồn.

Hắn cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa đỏ hồng, một tay kia cũng dùng lực mạnh xoa bóp, làm nàng liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ.

“Nàng thích như vậy? Hay là như này?” Hắn lại ác ý nhẹ day ngực nàng, trợn trợn khoái cảm tựa như dòng điện chạy khắp cơ thể nàng.

“Không muốn.” Nàng muốn đẩy đầu hắn ra, muốn hắn dừng lại, nhưng tay của nàng lại không tự chủ được ôm lấy hắn, cảm thụ hắn đầu lưỡi nóng rực của hắn cùng bàn tay ở trên người nàng khơi ra ham muốn hừng hực.

Trong đầu nàng đầy những tiếng nhắc nhở, nhưng tay của hắn chậm rãi đến gần giữa hai chân của nàng, cũng cường ngạnh xâm nhập u đất phái nữ, bá đạo bách thiết vừa nóng vừa âu yếm, theo bản năng nàng chảy ra ái dịch.

“Nàng ướt rồi! Bất kể không muốn như thế nào, chống cự như thế nàng, cũng không thay đổi được khát vọng thân thể nàng đối với nam nhân.

Nàng tiểu xướng phụ dâm đẳng này, ta sẽ thỏa mãn nàng !”

Lời nói đầy lẳng nhục của hắn làm nàng đang ngẩn ngơ trong sắc dục từ từ tỉnh táo lại!

“Không!” Tại sao nàng lại có thể để cho mình dựa vào ngực hắn, để cho hắn dùng tình dục khống chế nàng? !

Không! Không thể!

Nàng liều chết vừa đá vừa đạp hắn, “Buông ta ra!”

“Ta muốn nàng, thì nàng không thể cự tuyệt ta!” Hắn bá đạo tuyên bố.

Nguyệt Quang giật đến nước mắt cũng mau chảy xuống.

Mà Thủy Tàn Tâm lại quyết định phải nhanh một chút lấy được nàng — hai tay hắn dùng sức giữ lấy bắp đùi của nàng, đem tất cả của nàng hiện ra ở trước mặt hắn.

“Không được.” Nàng xấu hổ muốn tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hắn, nhưng lại cảm giác thân thể mình khi bị hắn nhìn soi mói cũng trở nên nóng rực khó chịu, hoa huyết cũng chảy ra ái dịch ngọt ngào.

Hắn mê muội nhìn nữ thể phiếm hồng trước mắt, thân thể tinh tế mê người tản mát ra mùi thơm quen thuộc của nữ nhân, mùi thơm nhàn nhạt bồng tình lại thương yêu trong hắn đối với nàng!

Hắn dùng một tay giữ nàng, một tay kia cỡi khó của mình, nàng vừa xấu hổ vừa sợ, hắn kéo hai chân nàng ra, cho vật nam tính của mình đã sớm đứng thẳng đề tại tiểu huyết của nàng

“Không được. A!”

Kháng cự của nàng cũng không chống lại được mãnh lực nhập vào của hắn, đầu đón lần nữa xâm chiếm nàng, làm nàng đau đón kêu la.

“Đau quá.”

“Đau?” Hắn không tin cau mày.

“Đau! Đau quá.”

“Ta yêu, thả lỏng đi.” Hắn biết nàng chuẩn bị chưa đủ đầy đủ.

Thủy Tàn Tâm đột nhiên cúi đầu, nằm ở giữa hai chân của nàng, hướng về phía cửa mật động thổi hơi.

“Đừng.” Nàng đỏ bừng lắc đầu, thân thể run lên.

Thủy Tàn Tâm hai tay đồng loạt nâng ngọc đồn nàng lên, hướng về phía trước ôm lấy, dùng miệng hút vào cánh hoa thần bí kia.

Nguyệt Quang chỉ cảm thấy trái tim vô cùng khuấy động, tâm nhảy loạn, vạn phần bối rối.

“Không thể như vậy! Thật xấu hổ.”

Hắn không có để ý tới nàng, ngược lại càng tiến thêm đem đầu lưỡi đưa thẳng vào trong huyết, ở trong đó quấy nhiễu.

Nguyệt Quang cảm thấy toàn thân như lửa đốt, đầu choáng váng căng thẳng. Rốt cục, thân thể phản bội lý trí của nàng, nàng liều mình gờ cao eo, đề sát vào cái miệng của hắn, khiến cho đầu lưỡi hắn càng thâm nhập trong cơ thể mình.

Bỗng nhiên, tiểu hoa bị đầu lưỡi chống thẳng, nhướng lên phía trước, Nguyệt Quang chưa bao giờ trải qua loại cảm giác thoải mái không nói lên lời này, trong nháy mắt này, nàng cái gì cũng không suy nghĩ nữa, nàng tình nguyện như vậy chết đi

“A a.” Ái dịch âm áp không ngừng từ trong huyết tràn ra.

Lúc này, Thủy Tàn Tâm mới ngẩng đầu lên, ôm eo của nàng, nhẹ nhàng hỏi, “Nguyệt Quang, thoải mái không?”

Nguyệt Quang đã tứ chi vô lực, toàn thân xụi lơ, chỉ có hưng phấn cực kỳ cùng giác quan kích thích vẫn tồn tại, đầu óc hoàn toàn mất đi lý trí.

Hắn biết, nàng đã chuẩn bị xong.

“Ta muốn tiến vào.” Hắn khàn giọng nói.

Nguyệt Quang không cách nào mở miệng, chỉ có thể giống như tiểu oa nhi mặc cho hắn đem hai chân nàng đặt lên trên vai của hắn, cũng cảm giác được vật cứng cáp của hắn đang đề trước cửa huyết nàng —

“A.”

Khi hấn thật sâu tiến vào cơ thể nàng, nàng không tự chủ được phát ra một tiếng thờ dài.

Sau đó hấn chậm rãi ở trong cơ thể nàng kéo ra đưa vào.

“A.” Cái miệng đỏ hồng của Nguyệt Quang nhẹ nhàng phát ra thanh âm yêu kiều.

Hai tay hấn giữ nàng thật chặt, mười ngón tay quấn quít ở chung một chỗ. Mà tốc độ hấn từ từ tăng nhanh, hô hấp của nàng càng thêm dồn dập, theo di chuyển của hấn mà thỏa mãn ——

Rốt cuộc, nàng toàn thân vô lực xụi lơ trong ngực hấn. Mà động tác của hấn không có ngừng lại.

Tay của hấn lại đặt lên ngực nàng, nhẹ xoa hai điểm nhỏ nhạy cảm, không muốn cứ kết thúc như vậy.

“A.” Nàng cảm thấy dục hỏa toàn thân lần nữa bị hấn khơi mào, không thể nào tin nổi mình lại còn muốn hấn, còn có thể chịu đựng hấn lần nữa điên cuồng đoạt lấy, hoàn toàn nguyện ý lần nữa đi vào trong sóng tình mãnh liệt

Hấn tiếp tục cho đến khi nàng thét lên lần nữa, mới mang theo thắng lợi mỉm cười để cho mình theo tiếng kêu của nàng cùng nhau tiến đến đỉnh cao trào, để cho kích tình hoàn mỹ trước nay chưa có bao phủ hết thảy.

Nguyệt Quang toàn thân vô lực rúc vào trước ngực hấn, nhắm cặp mắt trầm tĩnh mà yên ổn ngủ. Thủy Tàn Tâm thâm tình chân thành nhìn nàng, ôn nhu giúp nàng lau mồ hôi ướt át.

Rốt cuộc hấn phải làm như thế nào mới có thể khiến cho nàng yêu hấn?

Lần đầu tiên, ở trước mặt một tiểu nữ nhân, tay chân hấn lại luống cuống như vậy.

Hiện tại hấn có thể hiểu được cảm giác lúc đó của đại ca.

Yêu thương thật lòng sẽ làm một người đàn ông trở nên ngốc nghếch vụng về.

Thủy Tàn Uyên

Nguyệt Quang một mình lẳng lặng ngồi bên ngoài, gió đêm khê thổi, nàng nhắm mắt lại cảm thụ giờ khắc thoải mái này.

Hình ảnh Thủy Tàn Tâm thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu nàng, làm suy nghĩ của nàng bị quấy nhiễu.

Chưa bao giờ một nam nhân như thế kia lại hấp dẫn người. Xem ra khuôn mặt tuấn mỹ làm cho người khác nín thở, lại có một loại mị lực làm người khác không thể coi thường.

Còn có đôi mắt đẹp kia, lấp lánh hữu thần, sáng ngời lại thâm sâu, khi hấn nhìn nàng làm nàng phải trốn tránh.

Nàng sợ, sợ mình sẽ chìm sâu vào đôi mắt sâu đen kia, không cách nào thoát khỏi.

Vốn dĩ nàng muốn lấy cái chết bảo vệ sự trong sạch của mình, bất quá sau khi gặp phải hấn, nàng thật sự không thể xác định mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Có lẽ trái tim nàng đã sớm thất lạc rồi.

Đang xuất thần, một bóng người anh tuấn vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau nàng.

Thủy Tàn Tâm vốn định mở miệng gọi nàng, lại bị sự xinh đẹp trước mắt này làm mê mẩn nói không ra lời nói.

Mái tóc đen nhánh của nàng tùy ý xõa ở phía sau, hai hàng lông mày như cong cong dương liễu buông xuống, đôi mắt to trong veo như nước, như hàn tinh đẹp nhất trong bầu trời đêm, lông mi dày làm nàng càng thêm tràn đầy khí chất đầm ấm đáng yêu.

Gió đêm nhẹ phẩy mái tóc tơ của nàng, ống tay áo, để cho nàng ngồi dựa ở nơi đó trầm tư, thanh lệ thoát tục như vậy, như một đoá nụ chớm nở, bông hoa bách hợp không nhiễm một chút bụi bân.

Phảng phất cảm nhận được ánh mắt quá mức nóng rực của hấn, nàng lặng lẽ nâng đôi mắt mê người hướng hấn nhìn một cái, vội vàng đứng dậy muốn đi vào nhà.

Thân thể cao lớn của hấn ngăn trở nàng, làm nàng không thể không ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn hấn. “Còn có việc sao?”

Hấn bất ngờ túm lấy cánh tay của nàng, lại đem nàng kéo về chỗ ngồi, gương mặt tuấn mỹ tiến tới gần nàng, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm nàng không thả.

“Tại sao người lại khéo tìm vậy?” Nàng ôn nhu hỏi, mềm mại, làm người ta mê muội.

“Sao biết ta nhìn nàng?” Hấn cũng nhỏ giọng hỏi.

Nàng có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hấn phun trên mặt mình, làm tâm nàng vốn bình tĩnh lại bắt đầu nhảy loạn.

“Không biết.” Nàng cúi đầu không dám nhìn hấn.

“Người thật thơm!” Hấn ôm nàng thật chặt.

“Không được.” Nàng dùng đũng muốn đẩy hấn ra, nhưng chỉ có thể thờ phỉ phò vì bị hấn ôm chặt trong ngực, không thể động đậy.

Hấn biết mình giống như cuồng tình, nhưng hấn không thể khống chế được mình, chỉ muốn ôm thân thể mềm mại lại thơm tho, nghe tiếng nói mê người của nàng.

Nguyệt Quang ngẩng đầu lên, lại đón nhận đôi môi bá đạo của hấn. Đầu lưỡi hấn xâm nhập nàng, bừa bãi hấp thụ hết ngọt ngào của nàng, tận tình tìm kiếm hết thấy những gì thuộc về nàng.

Hồi lâu, hấn mới lưu luyến rời khỏi đôi môi kia.

Hấn hôm nay chuyện gì cũng không thể làm, chỉ có thể nghĩ tới nàng.

Hấn vẫn muốn phải lấy được lòng của nàng, thay đổi ý nghĩ cùng hình ảnh của nàng đối với hấn, lấy được hảo cảm của nàng.

“Cả ngày ta chỉ nhớ nàng. Còn nàng? Có nhớ ta hay không?”

Sắc mặt nàng ửng đỏ, nhưng vẫn như cố bình tĩnh. “Ta nghĩ gì cũng không tới phiên nhớ người!”

Đó! Giọng nói của nàng nghe giống như là tiểu nữ nhân oán trách tình nhân.

Thùy Tàn Tâm đè nén nụ cười. “Vậy thì thật là quá bất hạnh.”

“Buông ta ra.”

Hấn mới không muốn chứ! Ánh mắt của hấn lạc trên môi hồng điểm mềm mại kia của nàng, giống như cánh hoa mê người, làm người ta không nhìn được muốn nếm vị ngọt.

Mà hấn quả thực làm như vậy!

Đôi môi hấn ẩm áp lần nữa dán lên nàng, mạnh mẽ xâm nhập mở môi nàng ra, giống như hải tử tham lam thường thức, mút đôi môi mềm mại, ngang ngược khéo léo treu chọc cái lưỡi thơm tho khả ái của nàng, quần quanh, cắn nuốt nàng hết thấy.

Nguyệt Quang muốn phản kháng, mặc dù nàng hiểu tất cả của mình đều thuộc về hấn, nhưng nàng cũng muốn là cô gái tùy tiện, để mặc hấn đối xử càn rỡ.

Nhưng nụ hôn của hấn lại làm nhiệt huyết trong cơ thể nàng tràn đầy không cách nào kháng cự, hơi thở nam tính che mất lý trí của nàng, nàng không nhận được bật ra một tiếng rên khẽ.

Hấn hít thật sâu mùi thơm trên người nàng, gặm nhẹ vành tai nàng, ở bên tai nàng tà khí nói: “Ánh mắt nàng nói cho ta biết, nàng cũng không muốn ta buông ra.”

“Người đừng tự cho là đúng.” Nàng lần nữa đẩy thân thể hấn, hấn lại rơi xuống nhiều cái hôn khát vọng trên cổ nàng.

“Chúng ta sẽ xem một chút ai mới là người tự cho là đúng!” Hấn khiêu khích nói.

“Người.”

Hấn cúi đầu che lại kháng nghị của nàng, để khát vọng cùng tư niệm của mình, nhận được một chút an ủi trên phần môi điểm mỹ của nàng.

Hấn không ngừng dụ hoặc môi của nàng mở ra, tay xoa ngực nàng, vờ về phần mềm mại kia, nàng không nhận được phát ra tiếng ‘um’ êm ái, mà lưỡi của hấn cũng nhân cơ hội thâm dò vào trong miệng nhỏ, không ngừng treu chọc nàng.

“Nàng là người của ta, đúng không?” Hấn khẽ cắn môi dưới mềm mại của nàng, khăn khăn lẩm bẩm.

“Không.”

Tay của hấn chẳng biết lúc nào đã cởi áo nàng ra, lộ ra ngọc nữ phong trắng nõn. Bàn tay hấn nhẹ xoa một bên ngực mềm mại, để cho nụ hoa xấu hổ

trước ngực nàng bởi vì hấn vuốt ve mà trở nên đứng thẳng.

“Thật đẹp.” Hấn ngậm nụ hoa run rẩy kia, tà tứ trêu chọc, mút. Nguyệt Quang trong lòng muốn kháng cự hấn, nhưng từ nụ hoa nhạy cảm lại truyền tới khoái cảm đem nàng đẩy đến sự ham muốn điên cuồng hơn.

“Không nên như vậy, người buông ta ra.”

“Không buông. Ta bị nàng mê hoặc, không buông.” Hấn lầm bầm nói, mê muội đùa bỡn bộ ngực mềm mềm mê người của nàng, môi không ngừng ngậm nụ hoa màu hồng, cùng hàm răng khê cắn điểm nhỏ nhạy cảm kia, làm nàng không tự chủ được thở dốc.

Sự vuốt ve của hấn như lửa thiêu, lướt qua mỗi một tác da thịt của nàng, làm nàng giống bị người đã thương, thân thể của nàng cũng từ từ trở nên nóng rực.

“Buông ta ra. Nơi này là bên ngoài.”

“Nơi này sẽ không có người đến. Nguyệt Quang, đừng kháng cự ta nữa, ta muốn nàng!” Hấn trầm thấp nói, mê luyến nhìn gò má ửng hồng của nàng, con ngươi xinh đẹp lóe ra khát vọng, tóc đen tán loạn trên da thịt nàng, hấn cảm thấy dục vọng càng thêm mãnh liệt muốn xông ra ngoài.

Hấn đem cả người nàng ôm vào trong ngực, đôi môi nóng bỏng trên cổ nàng, bàn tay to nhào nặn ngực nàng, trêu chọc nụ hoa của nàng, một tay kia chậm rãi trượt vào giữa hai chân nàng, tùy ý thăm dò chỗ kín của nàng.

“Không được!” Nàng vội vàng muốn kẹp hai chân lại, lại không ngăn cản được hấn cố ý xâm nhập.

“Đừng sợ. Ngoan, đem chân mở ra, ta sẽ cho nàng vui vẻ.”

“Không muốn!”

Nàng dùng một tia ý chí cuối cùng mạnh mẽ đẩy hấn ra, lại không cẩn thận giẫm lên y phục mình bị té, nàng kêu đau một tiếng, cả người ngã xuống đất.

“Nguyệt Quang.”

“Không được tới! Không được chạm vào ta!” Nàng hô to, cầm lấy y phục của mình đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nhục nhã cùng tức giận, “Ta không phải là kỹ nữ!”

Nghe được lời của nàng, lưng hấn cứng ngắc, vẻ mặt vì hèn cho thấy hấn không vui.

“Tới đây!” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

“Không! Ta không muốn nghe lời người!” Nàng hít sâu một hơi, đem nước mắt nhục nhã nuốt về trong bụng.

“Đừng ép ta biến nàng thành kỹ nữ!” Hấn cúi kính nói.

Nguyệt Quang sắc mặt trắng xanh, trong lòng có loại cảm giác bị thương.

Nàng xoay người chạy trốn, lại bị hấn nhìn thấu ý đồ, tiến lên một bước bắt được nàng. Đem nàng kéo đến bên trên ghế. “Ta còn tưởng rằng chúng ta đã đến mức hiểu nhau rồi.”

“Cái gì hiểu nhau? Người muốn lúc nào thì ta phải cho người sao?”

Hấn không có trả lời, chẳng qua là nhìn nàng thật sâu, ánh mắt kia đã trả lời vấn đề của nàng.

Hấn cho là hấn đã có được nàng, nàng cũng sẽ không phản kháng, nàng đã chấp nhận theo hấn muốn làm gì thì làm?

“Người muốn phát tiết thì tìm Tiểu Mai của người, không nên tới quấy rầy ta!”

“Nếu như ta nhất định muốn nàng?”

“Đừng mơ tưởng!”

Nàng đột nhiên giống như một tiểu dã miêu nổi điên, trong lúc chống cự không cẩn thận đã thương mặt của hấn —

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nguyệt Quang ngậy ngấn cả người.

“Ta Ta không phải cô ý.” Nàng tay chân luống cuống nói, vừa sợ lại vừa lo.

“Ta thấy nàng căn bản là cô ý.” Ngự khí của hắn trở nên lạnh lẽo. “Ta đã chán ghét cự tuyệt của nàng. Còn nàng cảm thấy nhị ca ta tương đối khá?” Hắn không che giấu được ghen tức.

Nguyệt Quang trên mặt đỏ ửng tràn đầy tức giận, Tàn Tâm lại tưởng lầm là mình nói trúng tâm sự thiếu nữ của nàng.

“Ta nói đúng rồi sao?” Thân hình cao lớn đứng ở trước mặt nàng, rất có cảm giác uy hiếp. “Nếu như hôm nay là nhị ca ta ôm nàng, có phải nàng sẽ không cự tuyệt, ngược lại, còn có thể nhiệt tình phối hợp hắn?”

Trời ạ! Tại sao hắn lại có thể có suy nghĩ lệch lạc như vậy?

“Ngươi nói hươu nói vượn!”

“Bất kể ta có nói hươu nói vượn hay không, nàng là thuộc về ta. Đây đã là sự thật. Nếu như nàng còn không rõ, vậy ta có thời gian cả buổi tối để có thể cho nàng rõ ràng, rất rõ ràng.”

“Cái gì? ! Không muốn ——”

Nhưng không còn kịp rồi, nàng đã bị hắn bắt được, áp đảo trên ghế dài ngoài hành lang, nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi qua.

Là hắn cố ý. Tốt nhất chuyện bọn họ thân thiết nên truyền đi, như vậy nàng chỉ sẽ thuộc về một mình hắn, sẽ không còn có người khác muốn nàng.

Thủy Tàn Tâm cố ý dùng sức xoa bóp bộ ngực của nàng, chỉ chốc lát sau, hai tiểu anh đào đã đứng thẳng.

Hắn cúi đầu ngậm nhũ hoa hồng hồng kia, tay không an phận đi tới giữa hai chân nàng, ngón tay thăm dò vào trong mật khe kia, vườn hoa thần bí đã dính ái dịch trong suốt, trở nên ẩm áp mà ướt át.

Hắn giữ ở giữa hai chân nàng, ngón tay đưa đến trước mặt nàng, “Đây chính là ái dịch dâm loạn của nàng Nàng còn không thừa nhận nàng cần nam nhân?”

“Không.” Nguyệt Quang muốn phản kháng, lại bị hắn xé rách phần quần áo còn lại, ngọc thể bày ra trước mắt hắn.

Thủy Tàn Tâm gần như thô bạo xóc hông của nàng về phía trước, đem nàng lật qua đưa lưng về phía hắn, cả người lật ngược lại, tuyết đồn dán bộ ngực của hắn, bí xử hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

“Không muốn.” Nguyệt Quang liều chết giãy dụa, tóc dài tán loạn giống như như thác nước màu đen rủ xuống trên đất, cơ thể mảnh khảnh cong lên, hai chân cũng liều chết đá đánh.

Cái này đối với nam nhân dục hỏa đốt người không chút nào tác dụng, hắn dùng một tay vững vàng ôm eo thon của nàng, đem cái mông nhỏ đầy đặn trắng nõn từ từ nâng cao đến trước mắt, si mê nhìn chăm chăm hoa huyết thần bí nhất của thiếu nữ.

Hắn cúi đầu đến giữa chân của nàng, đầu lưỡi đè ép hoa huyết rung động kia, rất có kỹ xảo nhẹ nhàng quét qua nụ hoa tươi mới.

“A.” Nguyệt Quang trong một quái dị tư thế không chịu được kích thích tà ác, kêu lên, cảm giác xấu hổ khiến nàng muốn thoát khỏi, nhưng khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào khiến cho nàng một lần nữa đánh mất mình.

“Thoải mái sao?” Hắn tà ác nói nhỏ, “Giờ đến lượt ta.”

Nguyệt Quang còn không kịp phản ứng, thân thể đã bị đẩy nằm ở trên ghế, tiếp theo nàng chỉ cảm thấy một vật ẩm áp lại cứng rắn đặt tại trước hoa huyết ướt át của nàng ——

Thủy Tàn Tâm đem Nguyệt Quang đè ở phía dưới, mãnh lực đẩy mạnh, xò xuyên qua người ngọc trắng nõn kia.

Mới đầu hắn thô bạo co rút, sau lại đổi thành ôn nhu từ từ thẳng tiến, mà Nguyệt Quang có khoái cảm như điện giật, hô lên từng tiếng yêu kiều, ngọc phong đứng thẳng làm người ta mất hồn, cái mông rất tròn thật cao nhếch lên, chấp nhận sự đụng chạm của hắn.

Đột nhiên, Thủy Tàn Tâm thân thể một hồi rung động, hắn nhanh chóng rút ra, phun ra bóng loáng trên bộ ngực trắng tròn của nàng.

Nàng cho là hắn đã được thỏa mãn, sẽ bỏ qua cho nàng, không nghĩ tới hắn lại có tính toán khác.

Hắn bay qua thân thể của nàng, bàn tay lần nữa xâm phạm nàng —

“Không!” Nguyệt Quang hoa dung thất sắc. “Không muốn. Ta không muốn.”

Thủy Tàn Tâm cố định thân thể gãy giữa điên cuồng của nàng, ngón tay đưa vào tiểu huyết khuấy động, “Như vậy thì không được? Nàng đừng nghĩ đi câu dẫn những nam nhân khác!”

“Ta không có — A.”

Thủy Tàn Tâm cúi đầu, ngậm nhũ hoa đỏ tươi, không chút lưu tình mút liếm.

“A a.” Khoái cảm mãnh liệt từ ngực truyền khắp toàn thân, cộng thêm tay hắn vừa ngọt ngào vừa thô dữ dội kéo ra đưa vào trêu chọc, Nguyệt Quang cảm giác dường như mình tiến vào một cái động không đáy, không chế không được thét chói tai, da thịt bên đùi co rút lại, từ chỗ sâu tiểu huyết xông ra một chất lỏng ấm áp, nàng lần nữa đạt tới cao trào —

“Không được.” Nguyệt Quang lầm bầm nói, cảm giác mình cực kỳ mệt mỏi.

Nhưng là Thủy Tàn Tâm lại lần nữa, vật nam tính của hắn lần nữa đi vào trong nàng, cảm giác quen thuộc lại từ hạ thể xông lên, giống như thủy triều cuốn đi ý thức của nàng.

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Quang cả người gần như một lá được hắn ôm trở về trong phòng, nằm trên giường.

Đột nhiên, một cái gì đó lạnh như băng chạm cổ của nàng, làm nàng mở mắt ra.

“Đây là cái gì?” Nàng đưa tay vuốt sợi dây vàng tinh tế kia, phía trên còn có một hoa tai hình trái tim.

“Cho nàng. Ta đặc biệt cho người làm cả đêm.” Hắn giúp nàng đeo dây chuyền lên, chỉ thấy trái tim đó lóe ra ánh sáng mê người ôm sát da thịt trắng như tuyết của nàng, hắn không kim hãm được ở hoa tai in lại một cái hôn.

Nàng cũng không đẩy hắn ra.

Trên thực tế, nàng cảm động cực kỳ.

“Chưa từng có người tặng ta quà.” Nàng nghẹn ngào, cố gắng không để cho nước mắt lăn xuống.

“Chưa từng có?”

Nàng đáng thương gật đầu, “Ta chỉ là một tiểu nha đầu, nào dám hi vọng có người sẽ mua đồ cho ta?”

Thủy Tàn Tâm ngay cả tức giận đối với nàng, lần này cũng hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

“Về sau.” Hắn dường như một tiểu nam hài lần đầu tiên tỏ tình, có chút lúng túng, “Nàng muốn gì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ cho nàng.”

“Thật không?”

Hắn khẳng định gật đầu một cái.

“Vậy ta muốn nhờ người giúp ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Giúp ta cứu lão gia về.”

Bởi vì nàng yêu cầu, cho nên hắn phải đi Đại Đầu trại.

Mặc dù nàng rất lo lắng an nguy lão gia, nhưng là nàng lo lắng cho hắn hơn.

Đến lúc này, nàng cũng không lừa gạt được mình nữa —

Nàng đã yêu hắn.

Nàng ngay cả kháng cự, cơ hội trốn tránh cũng không có, cứ như vậy yêu hắn.

Chờ hắn đem lão gia cứu ra, chấm dứt nhớ thương trong lòng nàng, có lẽ, nàng sẽ nói ra tình cảm của mình cho hắn.

Lúc này Tiểu Thanh khóc sụt sùi chạy tới, đứng trước mặt Nguyệt Quang.

“Tiểu Thanh, nàng sao vậy?”

“Nguyệt Quang tỷ, người mau trốn đi!” Tiểu Thanh vội vàng nói.

“Tại sao?”

“Là nữ nhân Tiểu Mai có ý đồ xấu! Nàng thừa dịp Tam đương gia không có ở đây, Nhị đương gia bế quan, Cuồng Phong trong trại không ai có thể quản được nàng, buông lời nói muốn sửa chữa nàng. Người chạy mau!”

Nguyệt Quang lắc đầu một cái. “Ta không cần trốn.”

“Hừ, cho dù người muốn trốn, cũng không còn nơi có thể đi!”

Tiểu Mai mang theo nha hoàn khác tức giận đi đến trước mặt Nguyệt Quang cùng Tiểu Thanh.

Nguyệt Quang đem tiểu Thanh kéo về phía sau mình, bảo vệ nàng.

“Cuồng Phong trại lúc nào thì biến thành nữ đương gia rồi? Ta sao lại không biết?” Nguyệt Quang lạnh lùng nhìn chăm chú vào ba nữ tử nộ khí đằng đằng trước mặt, khẩu khí bình tĩnh mang theo giễu cợt.

“Người là hồ ly tinh!”

Tiểu Mai nói xong cũng hung hăng quăng Nguyệt Quang một bạt tai, làm Nguyệt Quang cùng Tiểu Thanh cũng sững sốt một chút.

“Tiểu Mai tỷ, tại sao nàng có thể đánh người?!” Tiểu Thanh không phục nói, nhưng là nàng vẫn chỉ dám núp ở sau lưng Nguyệt Quang.

“Tiểu Thanh đáng chết, người dám mạnh miệng? Không sợ mợ cõn của ta sao?” Tiểu Mai uy hiếp.

Tiếp, nàng chuyển sang Nguyệt Quang, “Ta thấy người nên ngoan ngoãn đi theo chúng ta!”

Nguyệt Quang cảm thấy nực cười, “Ta còn có việc bận, không muốn đi theo kẻ điên. Tiểu Thanh, chúng ta đi.”

“Bắt ả cho ta!”

Tiểu Mai ra lệnh một tiếng, hai nha hoàn liền tiến lên bắt được Nguyệt Quang, Tiểu Thanh muốn lên trước kéo các nàng ra, lại bị Tiểu Mai đẩy một phát, ngã trên mặt đất.

“Buông ta ra!” Nguyệt Quang liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn bị mang đi.

“Nguyệt Quang tỷ. A!” Lưng bị tiểu Mai dùng sức đập ngã trên mặt đất.

“Nha đầu chết tiệt kia, đừng tưởng rằng người không sao, chờ ta xử lý con tiện nhân kia, liền đến phiên người!”

Nói xong, nàng dương dương đắc ý xoay người đi.

Làm sao bây giờ?

Tiểu Thanh đau đớn lê thân thể, lao đảo ra cửa.

Nàng muốn đi tìm người cầu cứu.

Nguyệt Quang bị ba người mang tới phòng chứa củi sau hậu viện.

“Đi vào!”

Tiểu Mai dùng sức đẩy, Nguyệt Quang không đứng vững ngã nhào trên đất, nhánh cây cứng đầy trên đất làm đầu gối nàng bị trầy xước.

Đau quá! Nàng khê kêu một tiếng, chỉ thấy máu đỏ ngấm ra vải.

“Ai hừm, không được, Văn đại tiểu thư cao quý của chúng ta bị thương. Hừ, người đừng cho là ta không biết, thật ra thì người căn bản không phải cái gì thiên kim đại tiểu thư, người bắt quá là nha hoàn đảm đương kỹ nữ hạ tiện!”

Tiểu Mai ác ý nói, hai người khác cũng lớn tiếng cười nhạo nàng.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?” Nguyệt Quang cố nén chân đau, trừng mắt với ba nữ nhân không nói lý.

“Người là hồ ly tinh dê tiện, đến tột cùng dùng cái gì cách hạ lưu gì câu dẫn Tam đương gia?”

“Ta không có.”

Nguyệt Quang vừa mở miệng phản bác, rồi lại đổi lấy một bạt tai.

Nàng liền lùi lại vài bước, chỉ cảm thấy một hồi choáng váng; nàng sờ sờ khóe miệng, phát hiện mình chảy máu.

“Các ngươi đừng có quá đáng! Ta cùng hắn quan hệ gì tới các ngươi?”

“Hắn bị ngươi mê hoặc thần hồn điên đảo.”

“Hắn bị ta mê hoặc thần hồn điên đảo, đó cũng là ta có bản lĩnh! Các ngươi bởi vì không chiếm được sự chú ý của hắn, cho nên mới tìm ta, cho là đem ta đánh một trận, làm nhục ta, hắn sẽ coi trọng các ngươi sao?” Nguyệt Quang lên tiếng chê cười.

Tiểu Mai hoàn toàn bị lời nói này của Nguyệt Quang chọc giận, khuôn mặt trở nên dữ tợn xấu xí, trong mắt bắn ra tia giết người.

Xem ra, lửa ghen thật có thể thay đổi nữ nhân.

“Bắt lấy à!”

“Dạ!”

Hai nha hoàn xông lên trước bắt Nguyệt Quang, sau đó đem nàng đè ở trên cây cột, để cho nàng không thể động đậy.

Tiểu Mai từng bước dồn ép, vẻ mặt âm ngoan điên cuồng.

“Dám vũ nhục ta? Hừ, bây giờ ta sẽ để cho ngươi ngay cả nói cũng không nói được!” Nói xong, nàng giơ tay liên tục vài cái bạt tai.

Nguyệt Quang bị đánh đến mắt nổ đom đóm, nhưng vẫn bất tuân nói: “Ta nhỏ vào!”

Tiểu Mai giận quá thành cười, “Xem ra Đại tiểu thư của chúng ta không thích ta lấy tay. Không sao, có thể đổi lại phương pháp. Người đâu, trói lại!”

Nguyệt Quang nghiêng răng trừng mắt, hoảng sợ nhìn nàng ta lấy ra một cái roi da.

“Ngươi muốn làm cái gì? !”

“Hôm nay không đánh cho ngươi trầy da sứt thịt, ta làm sao nuốt được con tức này!”

“Ngươi dám A!”

Nguyệt Quang chưa nói xong, chỉ thấy một đạo hắc ảnh từ trước mắt nàng bay qua, tiếp theo một cái chớp mắt, trên người liền truyền đến cảm giác đau buốt, làm nàng đau kêu thành tiếng.

Nàng muốn né tránh, nhưng thân thể bị trói lại quá chặt. mỗi một roi của Tiểu Mai vừa vội vừa ngoan (ngoan ở đây k phải là ngoan ngoãn mà là ngoan độc âm hiểm nha ^^), cơ thể yếu ớt của nàng lưu lại những đường máu dài.

Nguyệt Quang muốn kêu, lại kêu không thành tiếng. Dần dần, nàng không còn suy nghĩ được nữa, chỉ có thanh âm ong ong vang ở bên tai nàng, không nghe thấy những thanh âm khác.

Nàng phải chết sao?

Không, nàng không muốn chết! Nàng còn chưa nói ra tình cảm trong lòng với Thủy Tàn Tâm, nàng còn chưa yêu đủ hắn, nàng không muốn cứ như vậy rời đi hắn.

Trong đầu nàng hiện ra nhất cử nhất động của hắn, nụ cười của hắn, mùi vị của hắn, cánh tay của hắn, tất cả tất cả của hắn.

Cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu được mình đã yêu hắn sâu đậm.

Hắn lấp đầy lòng của nàng, linh hồn của nàng, nghĩ đến hai người chấp nhận lần vĩnh biệt này, nàng tan nát cõi lòng bao nhiêu.

Nguyệt Quang toàn thân toát mồ hôi lạnh, bởi vì đau đớn mà liên tục run rẩy, máu đỏ tươi không ngừng thấm chảy, đập vào mắt thoát nhìn kinh hãi.

Rốt cục, nàng cũng nữa không chống đỡ được nữa, đầu chậm rãi buông xuống, thân thể mềm liệt xuống, cũng không nhúc nhích.

“Tiểu Mai tỷ, nàng bất động rồi!” Nha hoàn thấp gọi.

“Đúng! Có thể hay không. Có thể hay không bị đánh chết rồi?” Một người khác nha hoàn cũng lo sợ.

Hai người xoay người muốn chạy, lại bị tiểu Mai chặn lại cửa. “Đi đâu?”

“Tiểu Mai tỷ. Người chết.”

Tiểu Mai cũng có chút sợ, bất quá nàng cố đề xuống sợ hãi trong lòng. Đến nước này, đã không có đường quay lại.

“Nếu nàng chết, các người còn không mau một giúp ta hủy thi thể! Nếu không một khi chuyện bại lộ, các người cho là có thể thoát được sao?”

Đúng đó! Tam đương gia một khi nổi giận lên, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Vây. Chúng ta phải làm sao?” Hai nha hoàn sợ hãi hỏi.

“Phía sau không phải là có một con sông sao? Chúng ta đem người tới đó, không phải hết thảy đều được giải quyết?” Tiểu Mai âm hiểm cười một tiếng.

Thật là độc nhất là lòng dạ đàn bà!

“Còn không mau động thủ!” Tiểu Mai quát to một tiếng, roi trong tay thuận thế quất đến chân các nàng, dọa hai người sợ đến vội vàng nhảy dựng lên, vọt tới bên người Nguyệt Quang, ba chân bốn cẳng cời dây trói nàng ra.

“Làm việc gọn gàng chút, đừng để bị người phát hiện, biết không?”

“Dạ.”

Hai người sợ hãi lên tiếng, một trước một sau mang Nguyệt Quang chồng chất vết thương, cẩn thận hướng phía con sông đi tới.

Tiểu Mai nét mặt biểu lộ nụ cười âm tà. Giờ đã trừ đi được họa lớn trong lòng, nàng rốt cục có thể chiếm lấy Tam đương gia rồi!

Nghĩ đến về sau vinh hoa phú quý cùng lang quân Tam đương gia tuần tú này đều là của mình nàng, nàng liền không nhịn được cười đến đắc ý.

Bất quá nàng nhìn thấy Tam đương gia thì phải giả bộ rất bi thương.

Nàng sẽ nói cho Tam đương gia, Nguyệt Quang bởi vì không chịu nổi đau khổ, bỏ trốn khỏi trại, xin hắn đừng thương tâm, nàng cũng có thể nhân cơ hội an ủi Tam đương gia, sau đó.

Ha ha ha!

“Ai muốn cùng ta đối chọi, chỉ có một con đường chết!” Trong mắt của nàng đều là ác độc ——

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Một tháng sau.

Thủy Tàn Tâm đứng ở cửa phòng, nhìn hết thấy bên trong nhà, sầu não bủa vây lấy hắn.

Đến bây giờ hắn vẫn không thể tin được Nguyệt Quang đã rời hắn mà đi. Trong phòng này từng có ký ức hai người yêu nhau ngọt ngào, nhưng bây giờ đã là người đi nhà trống.

Tại sao hắn mới xa nhà một chuyến, liền xảy ra chuyện như vậy? Nữ nhân yêu mến cứ như vậy không thấy, mà hắn thế nào cũng không tin Nguyệt Quang sẽ bỏ lại hắn, cũng chạy trốn với nam nhân khác.

Hắn đã phái người đi tìm, cho dù là lật tung trời đất lên, hắn cũng phải tìm được nàng!

Thủy Tàn Tâm bi thống nhắm mắt lại, trong đầu đều hiện lên một cái nhún mày một nụ cười của Nguyệt Quang, như thế nào cũng đuổi không đi.

“Tam đương gia! Tìm được rồi!” Một gã nô bộc vội vã chạy tới bẩm báo.

Thủy Tàn Tâm vội vàng xông lên trước túm lấy hắn, “Tìm được người rồi?”

“Tìm được Tiểu Thanh rồi!”

Trong đại sảnh Cuồng Phong trại có một cô gái mặc quần áo lam lũ đứng, trên mặt vẫn còn nước mắt thương tâm, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy.

“Tiểu Thanh, nàng tự mình rời khỏi sơn trại, chẳng lẽ nàng không biết này phạm vào tội cá nhân sao?” Thủy Tàn Tâm lạnh lùng mở miệng, trên mặt bình tĩnh không chút dao động, bất quá hấn cả người tản mát ra tức giận lạnh lẽo thế nào cũng không che dấu được.

“Ta biết.” Tiểu Thanh ngay cả giọng nói đều run.

“Ta hỏi nàng, Nguyệt Quang cô nương đâu? Nàng không phải là luôn luôn hầu hạ bên nàng?”

“Nàng. Nàng.” Tiểu Thanh vừa mở miệng, liền khóc lên.

“Nói!” Hấn khẩu khí hung ác lộ ra nóng này trong lòng.

“Nguyệt Quang tỷ tỷ nàng. Nàng sắp chết!”

Thủy Tàn Tâm vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Nàng nói bậy!”

“Thật! Một tháng trước nàng bị Tiểu Mai cùng hai nha hoàn kéo tới phòng chứa củi đánh đập, sau Nguyệt Quang tỷ tỷ đã bất tỉnh, các nàng cho là đã chết, liền đem nàng kéo con sông phía sau vớt, muốn cho thi thể theo nước sông chảy đi, để cho Tam đương gia không tìm được.” Tiểu Thanh khóc sụt sùi nói ra chân tướng sự tình.

Thủy Tàn Tâm cả người chấn động, đơn giản không thể tin chuyện mình vừa nghe được.

“Ta vốn là muốn đi tìm người cầu cứu, nhưng khi đó Nhị đương gia vừa lúc xuất môn, ta nhất thời cũng không tìm được người, cho nên ta liền chạy trở về, đợi các nàng rời đi, vội vàng đem Nguyệt Quang tỷ tỷ cứu đi lên.”

Thủy Tàn Tâm cũng còn tỉnh táo nữa, vọt tới trước mặt Tiểu Thanh, một thanh bắt lấy cánh tay của nàng, “Tại sao nàng kéo dài tới bây giờ mới đến tìm ta?” Chẳng lẽ nàng không biết, vì chân chờ của nàng, có thể sẽ làm hấn mất đi nữ nhân hấn yêu nhất? !

“Trong trại đều là người của Tiểu Mai, ta vẫn muốn tìm Tam đương gia, nhưng không thấy! Mấy ngày nay Nguyệt Quang tỷ tỷ tình hình càng ngày càng nguy hiểm, ta thật vất vả mới tìm được cơ hội vào trại.”

“Nàng ở đâu? Mau dẫn ta đi!” Thủy Tàn Tâm vội vàng nói.

Tiểu Thanh gật đầu một cái, vội vàng đưa đại cứu tinh Thủy Tàn Tâm đi cứu người.

Nguyệt Quang – ý thức nửa hôn mê.

Nàng cảm giác mình dường như đang ngồi thuyền, sóng biển không ngừng đánh thẳng vào nàng, bao phủ nàng, nàng chỉ có thể ở một luồng sóng biển giữa giữa.

Lúc nàng đang cố giữa giữa, cảm nhận được một đôi tay cầm thật chặt tay nàng, tựa hồ còn nói với nàng cái gì, nhưng nàng thế nào cũng nghe không rõ.

Là ai đang nói chuyện?

Bất kể là ai, cứu nàng đi! Nàng không muốn chết, nàng muốn gặp Tàn Tâm, nam nhân làm nàng vừa yêu vừa hận.

“Tàn Tâm, đừng rời khỏi ta.” Nàng đưa tay trên không quơ múa, trong miệng phát ra ngữ khí suy yếu, cự tuyệt sự động chạm của nam nhân bên người nàng.

“Nguyệt Quang, ta ở chỗ này! Nàng không phải sợ.” Hấn vội vàng bắt được tay nàng quơ múa.

Thanh âm rất quen thuộc! Đó là thanh âm nàng vĩnh viễn không quên. Là hấn? !

“Ta rất đau. Ô ô.” Nàng đè xuống không khóc, cảm giác mình sắp bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt thành tro.

Nàng nghe được hấn đang nói lớn, nhưng là hấn rống cái gì đây? Chẳng lẽ hấn lại đang trêu tức nàng sao? Nàng không phải cố ý muốn chọc hấn tức giận.

“Đại phu, người nhất định phải đem nàng chữa trị khỏi, nếu không người tuyệt đối không ra khỏi sơn trại này!” Thủy Tàn Tâm vô lý ra lệnh.

“Nhưng. Nàng bị thương quá nặng.”

Bọn họ đang nói người nào? Là đang nói nàng sao?

“Tàn Tâm” Nguyệt Quang dùng hết tất cả khí lực kêu gọi, phát ra thanh âm so với muỗi vẫn còn nhỏ hơn.

Nhưng, Thủy Tàn Tâm vẫn nghe thấy.

Hắn lập tức vọt tới trước giường, hai tay bưng lấy mặt của nàng, “Nguyệt Quang, nàng tỉnh? Nàng nhận ra ta sao?”

“Ta.” Nàng muốn mở miệng, nhưng cổ họng như có lửa đốt. Thấy người yêu sâu đậm đang ở trước mắt, nước mắt của nàng không cảm được chảy ra.

Thủy Tàn Tâm đau lòng không thôi thay nàng lau đi nước mắt. “Ta biết, tất cả ta đều biết. Ta đáng chết, ta không có vệ nàng thật tốt. Chỉ cần nàng tỉnh lại, nàng muốn mắng ta, đánh ta như thế nào, ta cũng sẽ không oán trách.”

Nàng buồn cười, nghĩ thầm mình thế nào chịu đánh hắn? Nhưng là nàng cười không nổi, chỉ khóc.

“Ta. Ta.”

“Nàng muốn gì? Nói cho ta biết.”

Nàng muốn nói thương hắn, nhưng đầu đau đớn vô cùng lại làm cho nàng không cách nào đem lời nói ra. Nàng giống như oa nhi mất đi sinh lực rúc vào trong cánh tay hắn, chỉ nghe thấy hắn vội vàng nhưng càng ngày càng xa, tiếp, một trận triều đen đánh úp về phía nàng —

Nàng lại lâm vào hôn mê.

Đã từng cười với hắn, tức giận với hắn nhưng người hôm nay lại yên tĩnh nằm ở trên giường, như một pho tượng không có sinh mạng nằm ở trước mặt hắn.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, toàn thân hiện đầy vết roi sưng đỏ dọa người — Tiểu Mai người đàn bà ác độc kia hạ thủ hết sức nặng, phảng phất mỗi một nhát roi đều muốn đem nàng đánh chết.

Nghĩ đến nàng không còn cười với hắn nữa, không còn khóc với hắn, không còn nói chuyện với hắn, không còn cùng hắn gây gổ, hắn không cách nào không chế sợ hãi ở trong lòng mình.

Ông trời! Nếu như hắn chú ý tới sớm một chút. Hắn hối hận vô cùng đem mặt vùi sâu vào hai tay.

Tất cả đều là hắn làm hại! Nếu như không phải là hắn, Nguyệt Quang cũng sẽ không bối vì tranh giành tình nhân mà sinh mạng bị uy hiếp.

Nguyệt Quang, van cầu nàng, đừng rời khỏi ta. Hắn nắm thật chặt tay của nàng, trong lòng liều chết cầu xin.

Hắn chưa từng thấp thòm lo âu như lúc này, cứ như vậy mất đi một người. Hắn không dám tưởng tượng, nếu mất đi nàng, cuộc sống sẽ ra sao?

“Tam đương gia.” Tiểu Thanh lặng lẽ đến gần, sợ âm ỉ đến Nguyệt Quang.

“Chuyện gì?”

“Tìm được tiểu Mai.”

Nếu như hắn cần tìm người phát tiết lửa giận trong lòng, còn có ai thích hợp hơn Tiểu Mai, nữ nhân lòng dạ độc ác?

Dĩ nhiên, hai đồng phạm kia cũng khó thoát khỏi cái chết!

“Ngươi muốn chạy trốn nên chạy trốn tới nơi ta không tìm được, bởi vì một khi bị ta tìm được, ngươi phải biết sẽ có kết quả như thế nào!” Thủy Tàn Tâm vô tình trừng mắt ba người quỳ gối trước đại sảnh trước.

“Là ả ta gieo gió gặt bão! Ai dạy ả muốn câu dẫn ngươi!” Tiểu Mai vẫn còn không biết hối cải.

“Nàng câu dẫn ta thì thế nào? Ngươi có quyền gì đánh nàng, thậm chí đưa nàng vào chỗ chết? ! Nói cho ngươi, cho dù hiện tại không có nàng, ta cũng tuyệt đối không thuộc về ngươi!” Thủy Tàn Tâm đem lời nói rất rõ ràng. “Người đâu, đem bọn chúng trở lại cho ta! Lúc trước Nguyệt Quang bị bao nhiêu roi, giờ tăng gấp bội trả lại cho bọn chúng!”

Tiểu Mai ba người vừa nghe, sợ đến mức mặt trắng như tờ giấy.

“Tam đương gia tha mạng!”

“Tam đương gia, tất cả đều là Tiểu Mai cưỡng bách của chúng ta.”

Ba người bắt đầu vì giữ tánh mạng của mình mà chỉ trích lẫn nhau, Thủy Tàn Tâm nghe vào trong tai cũng chỉ để cho hắn càng thêm tức giận.

“Lôi xuống đánh thật mạnh cho ta! Nếu như Nguyệt Quang có bất trắc gì, ta muốn các người chôn theo!”

Hắn bỏ lại lời coi như thay ba người xử tử tội, mặc cho các nàng cầu khẩn khóc kêu như thế nào, vẫn là không ngăn cản được bị người mang xuống trừng phạt.

Nhưng không có một người đồng tình chuyện các nàng, bởi vì hết thảy đều là các nàng lòng dạ tà ác mà mang đến kết quả này.

Nguyệt Quang lần nữa lâm vào hôn mê, tình hình vẫn không có chuyển biến tốt, mọi người Cuồng Phong trại hết sức vì nàng lo lắng, mà khó chịu nhất, đương nhiên là nam nhân nàng yêu.

Mấy ngày nay Thủy Tàn Tâm không ngủ không nghỉ ở bên giường của nàng chăm sóc nàng. Nghe đại phu nói nên thường xuyên nói với nàng lời nói có thể kêu trở về ý thức của nàng, cho nên hắn không bỏ lỡ cơ hội cùng nàng nói chuyện.

“Nguyệt Quang, nàng nghe được lời nói của ta không?” Thủy Tàn Tâm nhẹ hỏi.

Nguyệt Quang cũng không trả lời, ngược lại Lôi Diệt Thiên bên cạnh hắn lên tiếng, “Lão Tam, người nên ăn cơm.”

“Không cần.” Hắn bỏ lại hai chữ này, lại quay đầu đối với người trên giường nói chuyện, “Nguyệt Quang nàng nghe được lời nói của ta sao?”

Lôi Diệt Thiên thấy hắn như vậy, cũng chỉ có thể thở dài lắc đầu đi ra ngoài.

“Nguyệt Quang, ta ở bên cạnh nàng, nàng có nghe được ta không?”

Nguyệt Quang vẫn không trả lời.

Lúc này Đới Hòa Vô Tình khuyên như: “Lão Tam, người nên nghỉ ngơi một chút, nếu không ——”

“Không cần.”

Hòa Vô Tình trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó cũng là than thở lắc đầu đi ra ngoài.

Kế tiếp đến đại tẩu Giang Tiểu Mễ ra trận, nhưng nàng còn chưa có mở miệng, liền bị Thủy Tàn Tâm cắt đứt.

“Ta cái gì cũng không cần! Ta hiện tại muốn cùng Nguyệt Quang nói chuyện, các người đừng làm phiền ta!”

“Ồ.” Giang Tiểu Mễ bĩu môi rồi lại đi ra.

Đội đến trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Thủy Tàn Tâm ôn nhu cầm tay Nguyệt Quang.

“Nguyệt Quang, nàng hôm nay cảm giác như thế nào? Có còn đau không? Hiện tại nàng dùng là được cao tổ truyền của đại tẩu, rất hữu hiệu, cho nên vết thương của nàng sẽ rất nhanh khỏi. Nguyệt Quang, nàng có nghe được lời nói của ta không? Nếu như nàng nghe được, có thể mở mắt nhìn ta một chút không?”

Nàng. Nghe được. Nhưng nàng toàn thân vô lực, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

“Ta ra lệnh cho nàng tỉnh lại! Nàng nghe chưa?” Nói xong lời cuối cùng, hắn định dùng đe dọa.

Nguyệt Quang trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười, chẳng qua là vẫn không thể nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, nàng lại cảm thấy trên mặt có một loại cảm giác ẩm ướt, khóe miệng cũng nếm thấy vị mặn —— kỳ lạ, nàng không khóc!

Chẳng lẽ là hắn khóc sao?

“Nguyệt Quang, van cầu nàng đừng rời khỏi ta. Ta sai rồi! Ta không nên dối lòng mình. Thật ra thì ngay từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền yêu nàng.” Hắn ở lòng bàn tay của nàng ấn xuống một cái hôn thâm tình. “Nhưng tự tôn nam nhân của ta, luôn đối với nàng rất xấu. Ta bảo đảm, chỉ cần nàng tỉnh lại, ta sẽ không ăn hiếp nàng nữa, ngược lại, nàng muốn cái gì ta sẽ cho nàng, bao gồm lòng của ta, ta cũng sẽ hai tay dâng lên. Ta yêu nàng.” Hắn ở môi nàng in một nụ hôn chân thành. “Nàng không phải là muốn ta đem lão gia nàng cứu về sao?”

Đúng vậy! Lão gia có bình an không? Nguyệt Quang trong lòng nghĩ vấn.

“Hắn đã bình an về đến nhà. Hắn có hỏi nàng, bất quá ta nói với hắn nàng sẽ không trở về, bởi vì nàng muốn làm tân nương của ta. Có lẽ ta rất bá đạo, trước mặt mọi người nói nàng muốn làm tân nương của ta. Nhưng ta đã quyết định, bất kể nàng có đồng ý hay không, ta đều muốn cưới nàng, bởi vì ta thật yêu thật yêu nàng.”

Nguyệt Quang bị hắn tuyên cáo làm cảm động, dùng hết sức lực cũng muốn mở mắt ra —— nàng muốn nhìn hắn một chút! Nhìn hắn.

Rất cực, nàng từ từ mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hắn ngồi ở bên giường.

Thủy Tàn Tâm còn vẫn lăm bằm lâu bầu. “Chúng ta có thể giống như đại ca đi du sơn ngoạn thủy một tháng. Nếu như không đủ, vậy thì hai tháng Ba tháng cũng được.”

“Ngươi thật khỏe ăm ỉ.” Nàng không nhịn được oán trách.

Thủy Tàn Tâm sừng sốt, phảng phất muốn xác nhận mới vừa rồi là nàng mở miệng, mà không phải hấn nghe nhầm. “Nguyệt Quang, nàng tỉnh?”

“Ừ. Bị ngươi đánh thức.” Thanh âm của nàng khàn khàn, nhưng nghe trong đó, lại như đồ thừa.

“Ta đi gọi đại phu!” Hấn mừng rỡ như điên.

“Không cần, ta rất khỏe.” Nàng ngăn cản hấn.

Nàng đau lòng nhìn hốc mắt hấn hồng hồng, nhẹ tay vuốt khuôn mặt anh tuấn của hấn, ánh mắt hai người quán lấy nhau, thân thiết ngắm nhìn đối phương.

Sau khi trải qua sống chết, ánh mắt này đã nói ra tất cả tình cảm, không cần quá nhiều ngôn ngữ.

“Ngươi tiêu tụy không ít, dường như mấy ngày không ngủ.”

“Ta không dám ngủ.”

“Tại sao?”

“Ta sợ ta ngủ, sẽ mất đi nàng. Ta vĩnh viễn cũng không muốn mất đi nàng! Ta cần nàng, ta không thể không có nàng.” Hấn nắm thật chặt tay của nàng, tất cả tình cảm trong lòng tất cả đều vào giờ khắc này không có chút nào che giấu hiện ra ở trước mặt nàng.

Nghe được lời thổ lộ chân thành tha thiết, nàng cảm giác mình đang nằm mộng, nước mắt không nhịn được chảy xuống, “Đồ ngốc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi ngươi.”

“Ta biết.” Nói xong, hấn bá đạo thêm một câu nữa, “Ta cũng không cho phép.”

“Ngươi vẫn còn bá đạo!” Nàng nũng nịu, tràn đầy tình cảm mà không lời nào có thể nói được.

Hai người ánh mắt thâm tình quán quít, tựa như tâm hồn không còn bất kì ngăn cản, hoàn toàn gắn kết ở chung một chỗ.

“Đứng rồi, Tiểu Mai nàng. . .”

Tay hấn nhẹ nhàng gõ ở môi của nàng.

“Các nàng sẽ nhận được báo ứng. Ta không quan tâm các nàng, ta chỉ quan tâm nàng. Cám ơn trời đất, nàng cuối cùng đã tỉnh, lại trở về bên cạnh ta.”

Nguyệt Quang cảm thấy nước mắt mình lại dâng lên. Trời ạ! Nàng yêu nam nhân này bao nhiêu!

“.....” Nàng đưa tay vén chăn lên bên cạnh. Hấn bộ dáng tiêu tụy để cho nàng cực kỳ đau lòng.

“Nhưng là nàng bị thương.”

“Ta hiện tại chỉ muốn ôm ngươi.” Đôi mắt to ngập nước của nàng nhìn hấn.

Vì vậy hấn cẩn thận ở bên người nàng nằm xuống, giống như là ôm trân bảo, ôn nhu ôm nàng.

“Ta yêu nàng.” Hấn ở nàng bên tai thâm tình nói nhỏ.

Nguyệt Quang bên môi cũng lộ ra nụ cười thật đẹp.

“Ta cũng yêu ngươi.”

Thủy Tàn Tâm ôm chặt lấy nàng, hấn rút cục lần nữa cảm nhận được ấm áp của nàng, người hấn yêu rút cục đã trở lại bên cạnh hấn!

Hấn tin tưởng, cuộc sống về sau, bọn họ sẽ càng ngày càng yêu nhau hơn, mãi mãi.

Chương 10

Một tháng sau.

Giữa trưa mặt trời như ngọn lửa, treo thật cao trên không. Ánh mặt trời khuyh tiết xuống, rơi vào sóng nước giữa sông, lóe lên trong suốt, dị thường xinh đẹp.

Thủy Tàn Tâm cùng tân thê tử Nguyệt Quang cũng đang ngồi ở bên bờ sông, thưởng thức cảnh đẹp.

Kể từ khi nàng tỉnh lại, thương thế cũng khỏi, hần liền khăn cấp đem nàng cưới vào cửa. Ngày thành thân đó, Văn lão gia cùng tiểu thư cũng đều tới chúc phúc bọn họ.

Hiện tại, bọn họ ra ngoài du sơn ngoạn thủy, hưởng thụ thời gian ngọt ngào của hai người.

“Chúng ta đi bơi có được không?” Thủy Tàn Tâm đề nghị.

Nguyệt Quang bĩu môi. “Ngươi biết rõ ta là vịt lên cạn.”

“Vậy ta có thể đi bơi không?” Ngữ khí của hần tràn đầy khát vọng.

“Được rồi, nhưng ngươi phải cẩn thận đó.”

“Được.”

Thủy Tàn Tâm cởi áo, ồm một tiếng, thân thủ kiện tráng nhảy xuống nước.

Nguyệt Quang khanh khách cười, nhìn trong nước từng vòng sóng gợn.

Nhưng nhìn nhìn, ánh mắt của nàng đột nhiên mở to ——

Vòng tròn rung động đã biến mất, mà nam nhân mới vừa nhảy xuống vẫn chưa có lộ ra mặt nước.

Sẽ không phải là ——

Nguyệt Quang vội vàng đứng lên, khóc kêu: “Tướng công? Tướng công.”

“Quý thích khóc, ta ở chỗ này.” Từ trong nước lộ ra một cái đầu.

Nguyệt Quang nhìn thấy vị hôn phu của mình, lúc này mới nín khóc mỉm cười, “Ngươi dọa người kia! Còn không mau đi lên!”

“Ừ.” Thủy Tàn Tâm đầu lại chui vào trong nước, chỉ chốc lát sau lại từ bên bờ xông ra.

Thủy Tàn Tâm cả người đầy nước đi lên bờ, Nguyệt Quang hai ba bước nghênh đón, nhào tới trong ngực của hần.

“Đáng ghét! Ngươi muốn hù chết ta à?” Nàng tức giận đánh ngực hần một cái. Vừa rồi nàng suýt bị hù chết.

Thủy Tàn Tâm đầu tiên là sững sốt, nhìn thấy nàng lo lắng như vậy, trong tim của hần tràn đầy cảm động, ôm lấy ái thê.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý.” Hần nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên đất, cúi người, càng không ngừng hôn nàng.

“Lần sau không được thế!” Nguyệt Quang hờn dỗi, đột nhiên phát ra tiếng cười như chuông bạc, “Râu của ngươi thật là nhột.”

Thủy Tàn Tâm cười, cúi đầu, chậm rãi, ôn nhu hôn nàng.

Nguyệt Quang ôn nhu hôn người yêu, tình hòa trong lòng như hồng thủy vỡ đê, không cách nào kìm chế. Nàng hôn trả lại hần, hai tay vuốt ve tóc dài đen bóng, ướt át của hần.

Thủy Tàn Tâm cũng chịu không nổi nữa, ôm lấy nàng hướng căn phòng nhỏ hai người đi tới. Còn tới không kịp đi tới bên giường, hai người lại hôn lên.

Nguyệt Quang chủ động cởi nút áo của mình, Thủy Tàn Tâm cũng phối hợp y phục cởi mình ra, bốn tay run rẩy vụng về như vậy, lại kích thích tình triều trong lòng bọn họ.

Nguyệt Quang cởi bỏ tiết y màu hồng phấn, Thủy Tàn Tâm hai tay lôi kéo, xuất hiện ở trước mặt hần chính là song nhũ đầy đặn, trắng mịn, nhũ hoa đỏ tươi như hồng mai ngọt ngào, gọi hần háo hão thưởng thức.

Ánh mắt của nàng rực sáng, hơi thở nóng bỏng dồn dập, thân thể như hóa thành ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt.

“Tướng công”

Hắn phảng phất nhận ra mệnh lệnh, há miệng ngậm điểm màu hồng, một tay ở bên kia xoa lấy.

“A.” Nàng yêu kiều hô, dính sát hắn, hai tay nhỏ bé loạn xạ trên người hắn.

Kích thích mãnh liệt rung động nàng toàn thân, nàng run rẩy, xuân triều tràn lan không ngừng.

Khi hắn thật sâu tiến vào thân thể của nàng, nàng cảm động đến muốn khóc, bởi vì hắn chẳng những đoạt lấy thân thể của nàng, cũng đoạt lấy linh hồn của nàng.

“Ta yêu chàng!”

“Ta cũng yêu nàng.”

Hai người trình diễn ái nhân gian cổ lão tiêu hồn (chắc là giai điệu tiêu hồn người yêu thời cổ), tứ chi quẩn quít, ai cũng không muốn buông ra.

Kiếp này cho đến kiếp sau, bọn họ cũng vẫn yêu nhau như vậy, quý trọng tình yêu không dễ có được này —

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.